

พระพุทธรศาสนาที่แท้

ปัญญาภิณฑกฤษฎ

พระพุทธศาสนาที่แท้

ปัญญาอันมหกษุ

พระพุทธศาสนาที่แท้

ปัญญาอันมหิกขุ

จัดพิมพ์โดย

กองทุนศูนย์สืบอายุพระพุทธศาสนา วัดชลประทานรังสฤษฎ์
กองทุนห้องสมุดศาลาจำปรีดร์น วัดชลประทานรังสฤษฎ์
กองทุนเสถียรธรรม เสถียรธรรมสถาน

ท่านผู้ใดเห็นคุณค่าของหนังสือนี้
ประสงค์จะช่วยเหลือเผยแพร่เป็นธรรมทาน
ติดต่อโดยตรงได้ที่

ศูนย์สืบอายุพระพุทธศาสนา วัดชลประทานรังสฤษฎ์
อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐
โทร. ๔๘๓-๔๒๔๓, ๔๘๔-๓๐๗๔

แม่พิมพ์ โดย สุนทรฟิล์ม โทร.๘๐๓-๒๒๔๔
พิมพ์ที่ บริษัท พิมพ์ดี จำกัด โทร.๘๐๓๒๖๔๔-๗

ภาพปกหน้า โดย พระอาจารย์สุชาติ ปณณาทิโป
ภาพปกหลัง โดย พุฒิพงษ์ พากเพียร

ปรากฏา แสดง ณ มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ กรุงเทพมหานคร
วันเสาร์ที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๓

จะมีวราเริงสนุกสนานกันทำไม

ในเมื่อโลกกำลังลุกเป็นไฟอยู่เนืองนิตย์

พวกเขาถูกความมืดมิดปิดบังอยู่เช่นนี้

ไซไม่แสวงหาแสงสว่างกันเล่า

พุทธวจนะ

พระพุทธรูปที่แท้

ปัญญาอันมหิกขุ

ก่อนอื่น ข้าพเจ้าขอแจ้งให้ท่านทราบว่า ข้าพเจ้ารักและบูชาพุทธรูปธรรมมาก เพราะซาบซึ่งในรสของสัจธรรมเป็นอย่างดีว่า พระธรรมให้ผลแก่ชีวิตของข้าพเจ้าอย่างไร จึงขอพูดถึงนโยบายในการประกาศธรรมว่า ข้าพเจ้ามีความมุ่งหมายในการทำงานนี้เพื่ออะไร ท่านจักไม่ต้องสงสัยกันต่อไปอีกว่า ข้าพเจ้าเป็นพระประเภทใด

ข้าพเจ้ามีนโยบายแน่วแน่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง แม้เหตุการณ์ของประเทศชาติจะผันผวนไปอย่างไร ใครจะมาครองเมืองก็ตามที่ข้าพเจ้าจะทำตามนโยบายของข้าพเจ้าเสมอ ไม่มีอะไรจะมาเปลี่ยนใจของข้าพเจ้าจากความเชื่อและการกระทำตามพุทธรูปที่พระบรมศาสดาได้แสดงไว้

ข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่าที่จะพูดหรือกระทำเรื่องอันผิด ๆ ความประสงค์ของพระพุทธรูป ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบกายถวายชีวิตเป็นธรรมพลีแล้ว

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

ความมุ่งหมายของข้าพเจ้าจึงอยู่ในกฎเกณฑ์ ๒ ประการ
คือ :-

๑. เพื่อประกาศความจริงที่พระองค์ทรงประกาศไว้
๒. เพื่อทำลายความเห็นผิด และการกระทำที่ผิด ๆ ใน
หมู่พี่น้องชาวพุทธทั้งหลายให้หมดไป

สำหรับการประกาศความจริงของพระพุทธองค์นั้น นับว่าเป็น
เรื่องสำคัญมาก หมู่บรรพชิตเรามีอยู่มิใช่น้อยที่ถูกลาภสักการะชักจูง
ไปจนกระทำกิจที่ไม่ควรจะทำเพื่อเห็นแก่เงินเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นการ
น่าละอายที่สาธุศิษย์ของพระบรมศาสดามีใจทรยศต่อสังฆธรรม บัดนี้
ถึงเวลาแล้วที่เราจักเป็นผู้ซื่อสัตย์ กล่าวพูดความจริงตามที่พระองค์ได้
ทรงกระทำมาแล้ว คนทั้งหลายจักได้มีความเข้าใจความจริงกันบ้าง
อย่ามัวเกรงใจคนที่กระทำผิดกันต่อไปอีกเลย เพราะการทำคามผิด
นั้นเป็นการทำลายพุทธธรรม

ส่วนความเข้าใจผิดในหลักพุทธศาสนา รวมทั้งการกระทำที่
หลงมกภายในหมู่ชาวพุทธเราก็มีมากมาย และดูจะมีมากยิ่งขึ้นใน
สมัยนี้ เพราะภิกษุเป็นสัตว์กร หากเราไม่กล้าช่วยกันแก้ไข ความ
มกภายในก็จะมากยิ่งขึ้น ๆ

เหมือนกับโรคเนื้อร้ายที่เกิดขึ้นแก่คน ถ้าหากรีบจัดการผ่าตัด
รักษาเสียโดยเร็วก็มีชีวิตอยู่ต่อไปได้ แต่ถ้าปล่อยไว้เนื้อร้ายก็จะกำเริบ
มากขึ้น จนผู้นั้นถึงแก่ความตายได้ ฉันทใด บรรดาความเห็นผิดและ

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

การกระทำที่ผิด ๆ นอกเส้นทางของพระพุทธเจ้า ถ้าปล่อยไว้ก็จะพอกพูนมากขึ้นจนทำให้พระพุทธศาสนาที่เรารักและหวงแหนอาจถึงสภาพหมดไปก็ได้ เพราะความไม่กล้าพูดความจริงกันนั่นเอง

ข้าพเจ้ามองเห็นความเสี่ยงของพระพุทธศาสนา จึงได้ตั้งใจว่าจะชำระสะสางเท่าที่ความรู้ความสามารถของข้าพเจ้าจักอำนวยให้ แต่การพูดความจริงนั้นย่อมจะต้องมีการกระทบกระทั่งบางคนอยู่บ้างเป็นธรรมดา เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ นอกจากจะขอภัยโดยสุภาพต่อท่านผู้เขลาเบาปัญญาเหล่านั้น แล้วพูดกันต่อไปตามหน้าที่ของผู้พูดสัตถธรรม

คนที่มีความเห็นผิดและยึดความเห็นผิดนั้นมานานแล้ว ครั้นได้ยินใครมาพูดถึงสิ่งนั้นว่าไม่ดี เขาก็โกรธ หาวว่าดูถูกดูหมิ่น บ้างก็หาว่าทำลายอาชีพของเขา และอาจถึงกับโกรธเคืองจงเวรคิดแก้แค้นขึ้นก็ได้ ข้อนี้แหละที่ทำให้คนทั้งหลายเกิดความกลัวจนไม่มีใครกล้าพูดความจริง พวกมิถฉาชีพจึงมีมากขึ้นแม้ในหมู่สงฆ์

ข้าพเจ้ามีความรักและความปรารถนาดีต่อพี่น้องทั้งหลาย จึงใคร่จะเห็นท่านเข้าใจถูกทำถูกต้องตามหลักที่พระผู้มีพระภาคได้ทรงตรัสไว้ จึงได้พูดกับท่านทั้งหลาย อย่างตรงไปตรงมา หวังว่าท่านคงรับฟังไว้ด้วยดี และนำไปคิดโดยแยบคาย เพื่อจะได้มองเห็นความแตกต่างระหว่าง “ของแท้” กับ “ของเทียม” ต่อไป

อันคนฉลาดมีปัญญามีเหตุผลนั้นเขาย่อมทิ้งของปลอมแล้วถือเอาของจริงไว้เสมอ เพราะของปลอมทำคนให้

๒๕ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๒๕

หลงผิด ของแท้เท่านั้นจะทำคนให้เข้าใจถูกและมีความสุขสงบ ข้าพเจ้าขอยกเอาพระพุทธภาษิตมาอ้างสักบทหนึ่ง ท่านว่าไว้ดังนี้ :-

“บุคคลผู้มีความเข้าใจในสิ่งที่ไม่เป็นสาระว่าเป็นสาระ เห็นสิ่งที่ เป็นสาระว่าไม่เป็นสาระ มีความเข้าใจผิดเป็นแนวทาง ย่อมไม่เข้าถึงธรรมได้เลย แต่ผู้ใดรู้สิ่งที่ เป็นสาระว่าเป็นสาระ รู้สิ่งไม่เป็นสาระว่าไม่เป็นสาระ เป็นผู้มีความเห็นถูกต้อง เขาย่อมถึงธรรม”

ปัญหามีต่อไปว่า ทำไมข้าพเจ้าจึงมักพูดเรื่องนี้บ่อย ๆ พระรูปอื่นไม่เห็นมีใครพูดกันเลย จึงขอทำความเข้าใจอีกว่า อันวิสัยของข้าพเจ้านั้นรักที่จะเดินตามรอยของพระพุทธองค์ และเมื่อตนเดินแล้วก็อยากชวนบุคคลอื่นให้เดินตามบ้าง

ข้าพเจ้ามีความเลื่อมใสในธรรมที่พระองค์ทรงประกาศแล้วชอบใจในวิธีการที่ทรงปฏิบัติมาตลอดพระชนมายุของพระองค์ พระองค์เกิดมาในท่ามกลางผู้ถือพิธีรีตองต่าง ๆ ซึ่งมีความเชื่อผิดทาง เขาปฏิบัติตนไปด้วยความมงมงายโดยไม่เข้าใจความจริง ทรงสงสารเขาเหล่านั้นจึงได้หาทางช่วยเขา โดยทำพระองค์เองให้พ้นจากความหลงแบบนั้น ๆ ก่อน เมื่อพ้นแล้วก็นำผู้อื่นต่อไปอีก

เราผู้เป็นศิษย์ของพระองค์ต้องทำอย่างนั้นบ้าง ข้าพเจ้าจึงประกาศความจริงให้ท่านทั้งหลายทราบ เมื่อท่านที่ฟังเข้าใจจะได้นำ

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

ไปปฏิบัติให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองต่อไป พวกเราส่วนมากทำผิดกันมาจนติดเป็นนิสัยทั้งผู้ใหญ่และผู้ nhỏ ทั้งพระและชาวบ้าน จึงไม่มีใครดักเตือนใครและเลอะเทอะกันทั่วทั้งเมือง แล้วกลับตู่ว่าเป็นเรื่องของพุทธศาสนาไปเสียด้วย เพราะมีภิกษุร่วมมือชักนำทำกับเขา

ในกรุงเทพฯ ดูจะหนักกว่าบ้านนอก เดินไปไหนก็จะพบศาลเจ้าต่าง ๆ ศาลหลักเมือง ศาลพระภูมิ แม้ที่สุดหิน ที่สมมติกันว่าเป็นของลับของพระอิศวร (ควิลิงค์) ชาวพุทธก็ไปกราบไหว้เพื่อขอลูกต้นไม้เล็กต้นไม้ใหญ่ ชาวพุทธก็ไปไหว้เพื่อขอสลากกินรวบ แม้จะไปไหว้พระพุทธรูปในโบสถ์ก็ไหว้แบบขอร้องเพื่อให้ได้สิ่งที่ตนต้องการ การกระทำทั้งหมดนี้ ไม่เข้าแบบของชาวพุทธสักนิดเดียว

วัดบางวัดมีกระบอกเข็มซีให้คนไปเล่นเป็นเด็กกอมมือ แทนที่คนจะได้เข้าถึงพระที่แท้ เลยกลายเป็นเข้าถึงกระบอกไม้ไผ่ไปเสียแล้ว น่าอนาถใจและน่าสงสารคนที่กระทำเช่นนั้น เราควรจะหาทางช่วยเขาบ้างตามสมควร หากรู้แล้วไม่ช่วยเขา ก็เป็นบาปด้วยเหมือนกัน คือบาปในเรื่องไม่สงสารคนโง่ ๆ ที่กระทำผิด

เพราะสงสารเขาตัวเอง ข้าพเจ้าจึงพูดอย่างตรงไปตรงมา ไม่มีเจตนาจะทำร้ายจิตใจใคร หรือทำใครให้เจ็บใจ แต่มุ่งทำลายความเห็นผิดทั้งหลายให้หมดไปจากใจของท่าน งานนี้เป็นงานใหญ่เป็นงานหนัก มิใช่จะสำเร็จลงเพียงในชั่วชีวิตคน ๆ เดียว ฉะนั้น ขอท่านได้ช่วยกันบ้างเถิด

อย่าดูถูกความชั่วเล็กน้อยว่าจะไม่เพ็ดผล

น้ำตกจากเวหาที่ละหยาด ๆ ยังเต็มตุ่มได้

คนพาลทำความชั่วที่ละเล็กละน้อย

ก็ย่อมเต็มด้วยความชั่วได้เช่นกัน

พุทธทวณะ

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

ภิกษุต้องเป็นคนใจกล้า ความขลาดไม่กล้าพูดความจริงนั้น มิใช่วิสัยของลูกพระตถาคต พระองค์ประกาศความจริงอยู่ตลอด พระชนมายุ นักบวชในพระพุทธศาสนาควรทำตนให้เป็นนักบวชที่แท้สักหน่อย อย่าทำตนเป็นตัว “เสฉวน”

อัน ตัวเสฉวน คือปุชนิดหนึ่งเกิดริมทะเล มันจับหอยกินเป็นอาหาร พอกินหมดแล้วก็อาศัยเปลือกหอยนั้นเป็นเรือนอยู่ คลานปะปนไปกับพวกหอยอื่น ๆ พอหอยตัวใดเปลือกก็จับกินเสียอีก ตัวเสฉวนไม่ใช่หอย แต่มันอาศัยอยู่ในเรือนร่างของหอยเพื่อทำลายหอยทั้งหลายฉนั้นใด ภิกษุที่อาศัยผ้าเหลืองของพระพุทธองค์ แต่มิได้ทำกิจของพุทธศาสนา ก็มีสภาพประดุจตัวเสฉวนฉนั้น

พวกพระประเภทตัวเสฉวนก็เป็นพระที่ทำลายพระศาสนา เขาอาศัยชื่อของพระรัตนตรัยไปทำพิธีปลุกเสกอะไรต่าง ๆ นานา ทำคนทั้งหลายให้หลงผิดเข้าใจผิด เป็นการทรยศต่อพระพุทธเจ้า

ฉนั้น ขอให้เลิกกระทำการอันน่าบัดสีนั้นเสียที แล้วช่วยกันบำรุงพุทธศาสนาให้ถูกทางต่อไป จงช่วยกันประกาศคำสอนที่แท้ของพระพุทธเจ้าให้ชาวโลกได้เข้าใจกันเถิด อย่ามัวเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวกันนักเลย

มีพระบางรูปแก้ตัวว่า การที่ได้ทำพิธีรีตองเช่นนั้น ก็เพื่อประโยชน์ของคนที่ยังหลงเข้าใจผิดอยู่ จะอธิบายให้เขาทราบความ

๕๔ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๕๔

จริงก็เกรงว่าเขาจะไม่เข้าใจ จึงหลอกไว้อย่างนั้น

พระบางรูปก็คิดว่าพุทธศาสนาเป็นสิ่งที่สูงเกินที่คนเหล่านั้นจักเข้าใจได้ เลยไม่อธิบาย เขามาขอให้ทำพิธีอะไร ก็ทำไปเท่านั้น การกระทำอย่างนี้เป็นการเหมาะแล้วหรือ? ขอให้เรานึกถึงเด็กนักเรียนที่ยังไม่รู้อะไรเลย ครูต้องพยายามสอนให้รู้ไปโดยลำดับจนผ่านชั้นต่าง ๆ ได้ตามหลักสูตร ถ้าหากครูคิดเสียว่ายากแก่เด็กแล้วไม่พยายามสอน เด็กนั้นจะก้าวหน้าไปได้อย่างไร ในเรื่องศาสนาก็เหมือนกัน ถ้าพระนึกว่าคนไม่เข้าใจแล้วไม่พยายามสอนเขา แล้วเขาจะรู้จักศาสนาได้อย่างไร

ขอยกตัวอย่าง เช่น คน ๆ หนึ่งมาหาพระ และบอกว่าตนเคราะห์ร้ายขอรดน้ำมนต์สักหน่อย พระก็รดให้โดยไม่ได้ถามว่าเคราะห์ร้ายเรื่องอะไร ไม่ได้แนะแนวทางแก้ทุกข์ให้แก่เขา การทำพิธีรดน้ำมนต์อาจช่วยกำลังใจได้เพียงนิดเดียวเท่านั้น แต่ถ้าสนทนาให้เขาเข้าใจเหตุผล เขาคงฉลาดขึ้นและเลิกสะการหาความทุกข์ใส่ตนต่อไป

ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าไปปาฐกถาที่นครสวรรค์ พอพูดจบ ก็มีคนเข้ามาหาและขอให้เป่ากระหม่อมให้หน่อย ข้าพเจ้าตอบเขาว่า “เป่าให้ชั่วโมงครึ่งก็ควรจะพอแล้ว ปฏิบัติตามคำสอนนั่นแหละคือคาถาอาคมอันประเสริฐและจะช่วยตัวเองได้ต่อไป” เขาจึงถอยหลังออกไป นำสงสารคนประเภทนี้ ที่พระไม่เคยให้ธรรมแก่เขาเลย

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

ในการบำรุงพุทธศาสนา ถ้าเราไม่รู้ว่าเป็นพุทธศาสนาที่แท้เป็นอย่างไร เราก็บำรุงไม่ถูก กลายเป็นบำรุงไสยศาสตร์ ศาสนาพราหมณ์หรือศาสนาผี โดยเข้าใจไปว่านั่นคือพุทธศาสนา ผู้ใหญ่ทางโลกบางคนนับถือภิกษุบางองค์ว่าเป็นพระอาจารย์ของตน เพราะเพียงท่านเป็นอาจารย์ขลัง ๆ ชื่อดังเท่านั้น ในบางสมัยได้นิมนต์อาจารย์ขลังมามาก ๆ แล้วทำพิธีปลุกเสกพระเครื่องกันเป็นงานใหญ่ จบพิธีแล้วก็เอาไปขายเพื่อสร้างอะไร ๆ ในทางวัตถุ การกระทำเช่นนี้เป็นการขายพระพุทธเจ้า เพื่อแลกเอาอิฐปูนเท่านั้น หาได้ทำคนให้ดีขึ้นในทางจิตใจไม่เลย ถ้าหากเราขอรับรองให้ท่านอาจารย์ทั้งหลายช่วยกันเสกคนเป็นพระขึ้นบ้าง ก็จะเป็นการกระทำที่น่าซมกว่าเป็นไหน ๆ แต่การเดินตามทางธรรมะนั้นพระกลัวว่าจะขาดลาภผลที่ตนจะได้ จึงไม่มีใครทำ

ความจริงนั้นถ้าเราสอนให้คนรู้ธรรมะ เขาก็ต้องเข้าใจและเห็นประโยชน์ของธรรมะและคงชอบธรรมะ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นว่าธรรมะเท่านั้นจะช่วยให้คนดิ่งามก้าวหน้าไปได้โดยเรียบร้อยปราศจากธรรมะแล้วอะไร ๆ ก็ไม่ดีไปหมด จึงได้ขอให้ท่านเรียนรู้ธรรมะกันเถิด

ถ้าไม่เรียนรู้ธรรมะท่านจะลำบากเหมือนคนเลี้ยงควาย เข้าต้อนควายออกจากคอกพาไปสู่ทุ่ง แต่หารู้ไม่ว่าควายของตนสีขนเป็นอย่างไร เขารอม เขารึเป็นอย่างไร ทางดี ทางงอเป็นอย่างไร เมื่อควายของตนไปปะปนกับควายของผู้อื่นตนจะเลือกควายได้อย่างไรว่า

๕๔ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๕๔

ตัวไหนเป็นของตน เขาเป็นคนเลี้ยงควายที่มีความเป็นควายมากเข้า
ทุกที ไม่เท่าใด เพื่อนคงเอาควายไปกินหมด

พี่น้องชาวพุทธก็เหมือนกัน เป็นชาวพุทธเพราะเกิดมาใน
สกุลชาวพุทธ แต่ไม่รู้ว่าพุทธศาสนาที่แท้นั้นคืออะไร เป็นชาวพุทธ
กันอย่างไร เลยดูไม่ออกว่าเรื่องอันไหนแท้ อันไหนเทียม กลายเป็น
คนเลี้ยงควายที่ไม่รู้จักควายของตน แต่ไปตู่เอาควายของคนอื่น
มาเป็นควายของตนไปเสีย

เมื่อพูดกันถึงพระพุทธศาสนาที่แท้ ท่านก็คงสงสัยว่ามีพุทธ
ศาสนาที่ปลอมด้วยหรือ ความจริงพุทธศาสนาปลอมไม่มี แต่พวกเรา
นี่แหละไปทำให้ของแท้กลายเป็นของปลอม ที่ทำเช่นนั้นก็เพราะ
ขาดการศึกษา ไม่รู้จักจริงในคำสอนของพุทธศาสนา ต่อไปก็
เป็นคนขลาด ไม่ยอมคิดพึ่งตนเองตามแบบของผู้ประพฤติ
ธรรม แต่ชอบเอาสิ่งภายนอกมาเป็นที่พึ่ง

เมื่อข้าพเจ้าไปเที่ยวลังกา ก็ได้พบว่าตามวัดพุทธศาสนาทุกแห่ง
มีศาลน้อย ๆ ทำอย่างดี ถ้ามได้ความว่าเป็นศาลพระวิษณุซึ่งเป็น
เทพเจ้าองค์หนึ่งในศาสนาพราหมณ์ ศาลนี้แอบเข้ามาอยู่ในวัดพุทธ
ได้อย่างไร?

ถามพระก็บอกว่า ในสมัยหนึ่งพระราชาของลังกาได้ราชินีเป็น
ชาวทมิฬที่นับถือศาสนาพราหมณ์นิกายพระวิษณุ (พระนารายณ์)
เวลาพระราชาไปวัดก็พาพระราชินีไปด้วย เมื่อพระราชาไหวพระ
รัตนตรัย พระราชินีก็ปรารถนาจะไหวพระวิษณุ เลยต้องสร้างศาล

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

พระวิษณุไว้ด้วย ชาวบ้านก็เกิดนับถือตามและพลอยไหว้กันใหญ่ วัดในนครโคลัมโบเป็นวัดสร้างใหม่ทั้งนั้นแต่ก็มีศาลพระวิษณุอยู่ด้วย คือสร้างไว้เพื่อตามใจประชาชน

การเอาใจคนในทางผิด ๆ อย่างนี้แหละทำให้พุทธศาสนาถูกพอกไว้ด้วยของปลอมมากมาย พอกจนมองไม่เห็นเนื้อแท้กันแล้ว คนไปวัดไหว้พระก็ไม่ถูกพระ แต่ถูกสิ่งที่พอกไว้เสียหมด

ในสมัยนี้ วัดทั่วไปแข่งกันสร้างโบสถ์ วิหาร ศาลา กุฏิ และอะไรต่าง ๆ บางแห่งสร้างพอดีกับทุน บางแห่งก็สร้างเกินทุน จึงต้องหาเงินโดยวิธีแปลก ๆ อันเป็นเรื่องเหลวไหลที่เข้ามาท่วมทับสังฆกรรมของพระพุทธศาสนาทั้งนั้น ตัวอย่างที่เห็นง่าย เช่น

ใบเซียมซีเสี่ยงทายตามโบสถ์ต่าง ๆ ที่เข้ามาอยู่ตามโบสถ์ก็เพราะพระอยากได้เงิน แต่กลายเป็นการทำลายพุทธศาสนาไป เพราะคนที่มาสันติวเกิดเข้าใจผิดคิดว่าหลวงพ่อดีลสิทธ์ดลบันดาลให้เป็นไป ความจริงหลวงพ่อดีลสิทธ์ดลบันดาลอะไรเลย หากแต่แขนของเราทั้งสองนี่เองเป็นตัวการใหญ่ เราไปจับกระบอกสั้น ไม้มนจึงหล่นออกมาได้ คนโง่ไม่เข้าใจจึงถูกเขาหลอกให้สิ้นเสียจนเหื่อไหลโคลย้อย นี่เป็นเพราะพระเห็นแก่เงินโดยแท้

หลวงพี่หลวงพ่อดีลสิทธ์ดลที่ทำพิธีแปลก ๆ ต่าง ๆ นั่นก็เพราะอยากได้อะไรบางอย่างจึงทำอย่างนั้น คณะสงฆ์ก็ไม่เคยคิดจะแก้ไข ความเหลวไหลอย่างนี้กันเสียบ้างเลย ของแปลกปลอมทั้งหลายเหล่านี้จึงทำให้พุทธธรรมถูกปกปิดไป และสิ่งนี้เรียกว่าเป็นเนื้องอกใน

อย่าดูถูกบุญเล็กน้อยว่าจะไม่สนองผล

น้ำตกจากเวหาที่ละลายด ๆ ยังเต็มตุ่มได้

นักปราชญ์สะสมบุญทีละเล็กละน้อย

ย่อมเต็มด้วยบุญได้เช่นกัน

พุทธวจนะ

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

พระพุทธศาสนา เป็นโรคร้ายกาจชนิดหนึ่งที่น่ากลัว ทำลายพุทธศาสนาไปทุกวัน ทำลายโดยไม่ผิดกฎหมาย จึงไม่ถูกใครจับกุมเอาไปลงโทษ

ในกรุงเทพฯ ถ้าประกาศเรื่องหลอก คนมาฟังมาก บอกเรื่องจริง คนมากขึ้นไม่กี่คน พระพุทธองค์ตรัสว่า “นกน้อยตัวที่หลุดไปจากข่ายได้ ส่วนมากมักติดข่ายกันทั้งนั้น” ความเขลา คือ ข่ายใหญ่ที่กันคนไว้ จึงช่วยกันทำลายเสียเถิด

สมัยนี้เราโฆษณาให้คนกลัวลัทธิคอมมิวนิสต์ แต่ข้าพเจ้าไม่หนีกลัว เพราะข้าพเจ้าวางใจในตำราจ ทหารของเราก็มีความเข้มแข็ง ข้าพเจ้าจึงมีความอุ่นใจและนอนตาหลับ แต่ลัทธิมิชฌาทิฎฐิทั้งหลายนี้ซิ เป็นเรื่องที่น่ากลัวมากจริง ๆ เพราะไม่มีใครจับบางที่ผู้จับเองก็พลอยมีความเห็นผิดไปเสียด้วย จึงน่ากลัวกว่าลัทธิอะไรทั้งสิ้น ใครขอเตือนพี่น้องทั้งหลายให้พิจารณาจงดดี จะได้ป้องกันตัวเองให้พ้นจากภัยร้ายคือ “ความเห็นผิด”

พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า “จิตที่บุคคลตั้งไว้ผิด อาจทำอันตรายแก่ตนมากกว่าโจรใจเหี้ยม หรือคนจองเวรจักพึงทำให้แก่กันเสียอีก” นี่เป็นพระดำรัสที่น่าสนใจให้มาก ๆ ขอท่านทั้งหลายลองเอาไปขบคิดดูบ้างเถิด ถ้าเห็นว่าเป็นเรื่องน่ากลัวก็จงหาทางกำจัดมันเสีย

แต่เราจะทำอย่างไรจึงจะรู้ว่าอะไรเป็นเนื้อแท้ อะไรเป็นของปลอมในวงการคำสอนของภิกษุสมัยนี้? ขอแนะนำ

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

ให้อ่านหนังสือธรรมบรรยายโดยท่านพุทธทาสภิกขุเพื่อให้รู้ถูกต้องเสียก่อน เมื่อรู้แล้วจงทำตามทีไรต่อไป ขอย่าได้ทำผิดทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเป็นอันขาด

คนสำคัญชั้นแนวหน้าที่จะช่วยแก้ความเห็นผิดเหล่านี้ได้ก็คือ พระภิกษุ เพราะภิกษุเป็นพุทธบริษัทชั้นนำของประชาชน เป็นผู้ผู้นำในทางศาสนา ขณะใดคนมีความทุกข์มาหาภิกษุ เพื่อปรึกษาหาทางดำเนินชีวิต ถ้าภิกษุเป็นผู้ที่ซื่อสัตย์ต่อพุทธศาสนา เป็นผู้ซื่อสัตย์ความจริง ไม่มีความปรารถนาในทางหลอกลวงชาวบ้าน เป็นผู้ไม่เห็นแก่เงินก็คงจะนำเขาให้เดินในทางที่ถูกได้บ้าง จึงขอให้พระทำการศึกษาให้รู้ว่าอะไรเป็นเนื้อ อะไรเป็นเปลือก การเอาเปลือกไปหลอกว่าเป็นเนื้อนั้นมันทำให้คนหลงมกมาย เป็นบาปหนัก

เคยมีหญิงไปหาข้าพเจ้าคนหนึ่ง บอกว่าจะเอาพัดและย่ามมาถวายเป็นการสะเดาะเคราะห์ “ใครสั่งให้มาถวาย?”

“พระหมอดูที่วัดมหาธาตุสั่งให้นำมา”

“พระรูปไหน?” “รูปที่เคยไปประเทศอินเดีย”

ข้าพเจ้ารู้แล้วว่าพระหมอดูนี่คือใคร อยากจะถามต่อไปว่าเคราะห์ร้ายเรื่องอะไร แต่เกริบไป เพราะจะไปถวายอีกหลายวัดเลยไม่มีโอกาสสอนกัน ในใจอยากจะอธิบายให้ทราบว่าเป็นเคราะห์มาจากไหน จะหายได้อย่างไร แต่ไม่ทันได้ถามเขาก็ไปเสียแล้ว

วันหนึ่งพอพบพระหมอดูรูปนั้น ข้าพเจ้าก็บอกให้เขาทราบและบอกต่อไปด้วยว่า อยากได้พระไตรปิฎกมากกว่า พระหมอดู

๕ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๕

ว่าจะแนะนำใหม่วันต่อไป ถึงแม้ได้พระไตรปิฎกไป ข้าพเจ้าก็มีได้ ภูมิใจอะไรนัก ในเมื่อการได้นั้นมาจากความเขลาของผู้ให้ และชาวบ้านก็ถูกหลอกมามากแล้ว

คนผู้นับถือศาสนาแต่มิได้ศึกษาให้เข้าใจหลักของ พุทธธรรม เวลามีปัญหาอันใดเกิดขึ้นแก่ชีวิตของตนและ ครอบครัว ก็มักคิดไปว่าสิ่งภายนอกดลบันดาลให้เป็นไป อย่างนั้นอย่างนี้ จึงไปปรึกษาหมอประเภทต่าง ๆ บางคนไปหา หมอดู บางคนไปหาหมอดั่งศาลพระภูมิ บางคนไปหาหลวงพ่อกให้ ช่วยรดน้ำมนต์ให้ การกระทำดังกล่าวเป็นความเขลาทั้งผู้ทำและผู้ถูก กระทำตามนัยของธรรมะในพระพุทธศาสนา เพราะเป็นการกระทำ ที่หลอกคนอื่นและหลอกตนเองพอให้สบายใจชั่วคราว เหมือนเด็ก ร้องไห้อยากได้ขนม ผู้ใหญ่ปลอบโยนว่าประเดี๋ยวจะให้ ก็หยุดร้อง การปลอบใจจากพวกหมอประเภทเหล่านั้นก็เป็นเช่นเดียวกันกับการ หลอกเด็กทารก

ไหน ๆ ก็พูดกันแล้ว จึงใคร่จะพูดอีกสักอย่างให้เห็นว่าใคร เห็นผิดอย่างไร ตามบ้านคนไทยทั่วไปรวมทั้งสถานที่ราชการ แม้ กระทั่งโรงแรมใหญ่ ๆ ที่ทันสมัย ก็ยังมีการสร้างศาลพระภูมิไว้ด้วย ศาลพระภูมิก็คือศาลน้อย ๆ ที่เขาเข้าใจว่าสร้างให้เทวดาชั้นต่ำ ๆ มา อาศัย เช่นภูมิเทวดา เคยถามคนบางคนที่ทำเอาไว้ทำไม เขาบอก ว่าทำให้เกิดการอุ่งใจว่ามีเทวดารักษาบ้าน

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

การบูชาเทวดามีใช่เป็นเรื่องของพระพุทธศาสนา มิใช่เป็นเรื่องที่ชาวพุทธเราควรกราบไหว้บูชา เพราะการกระทำเช่นนั้นเป็นการขาดความไว้วางใจในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

เราชาวพุทธเคยเปล่งวาจาจากลำคอเสมอ ๆ ว่า “ข้าพเจ้าถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ว่าเป็นที่พึ่ง” แต่แล้วก็ยังเอาผีเอาเทวดามาเป็นที่พึ่งอีก อย่างนี้เรียกว่า “คนหลายใจ” ยังไม่เป็นชาวพุทธแท้

ความจริง ถ้าเราคิดสักเล็กน้อยก็จะมองเห็นว่า พระภูมิไม่เคยช่วยอะไรเราเลย แต่ช่วยหมอดั่งศาลพระภูมิมากกว่า เราเป็นผู้ขาดทุน หมอดั่งศาลพระภูมิเป็นผู้มีกำไร และคนที่มีการ์อีกผู้หนึ่งก็คือช่างทำศาลพระภูมิขายนั่นเอง เมื่อใครมีกำไรเขาก็ต้องปลุกปั้นในเรื่องนั้นอย่างเต็มที่ ถ้าใครไปปรึกษาเขาเขาจะต้องบอกว่าพระภูมิให้โทษต้องตั้งศาลใหม่ แม้มีแล้วก็ตามตั้งไม่ถูกแบบ หันหน้าไม่ถูกทิศทำไม่ถูกพิธี ผลที่สุดก็ต้องทำใหม่ จ่ายเงินกันอีก ปีหนึ่ง ๆ เราต้องสูญเสียเงินทองในทางที่ไม่เข้าเรื่องไปมากมาย ตัวเราเองเป็นเจ้าของแผ่นดินผืนนั้นถูกต้องตามกฎหมาย แล้วใครจะมีอำนาจพิเศษมากกว่าเราอีกเล่า

อันโรคภัยไข้เจ็บนั้น จริงอยู่บางครั้งเกิดจากพระภูมิ คือแผ่นดินให้โทษ (คำว่าภูมิแปลว่าแผ่นดิน) เพราะเจ้าของบ้านไม่ปรับปรุงที่อยู่ให้ดี ไม่ปรับปรุงพื้นที่รอบบ้านให้ดี ก็ย่อมมีโรคภัยเกิด

๕ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๕

ขึ้นบ้าง มิใช่เป็นเพราะผีสิงเทวดาอะไร และไม่ควรถือหาหมอพระภูมิ ควรไปหาช่างมาทำการปรับปรุงบริเวณกันเสียใหม่ เรื่องทั้งหลายก็จะเรียบร้อยโดยมิต้องให้ใครมาหลอกหลวงเอาเงินเราได้

ข้าพเจ้ารู้จักคนหลายคนที่เป็นคนดี มีเงินมีบ้านอยู่เป็นหลักฐาน แต่เขาไม่มีพระภูมิ ไม่ไหว้พระภูมิ เขาก็อยู่กันดีมีความสุข ไม่เคยเดือดร้อนใจอะไรเพราะภูมิเทวดา จึงขอให้ท่านพิจารณาด้วยปัญญาสักหน่อย แล้วท่านจะพบความจริง และหุดาท่านจะสว่างขึ้นมาก ไม่มีความมงมายอีกต่อไป

พระพุทธเจ้าได้เกิดมาเพื่อช่วยมนุษย์ในโลกให้พ้นจากความหลงผิด พระองค์จึงประกาศธรรมะอันเป็นแนวทางที่จะทำให้ทุกคนได้รับความสุขสงบอย่างแท้จริง ในสมัยที่ยังทรงพระชนม์อยู่นั้น ได้ทรงปฏิวัติอะไรหลายอย่างที่เห็นว่าเหมาะสม ทรงทำให้สังคมของชาวอินเดียในสมัยนั้นดีขึ้นมาก เพื่อจะวางหลักให้คนชั้นหลังได้ตัดสินใจว่าอะไรผิดอะไรถูกเกี่ยวกับคำสอนของพระองค์ ก็ได้ทรงวางหลักตัดสินธรรมวินัย ไว้ ๘ ประการด้วยกัน คือ :-

๑. ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อ ความกำหนัดย่อมนใจ
๒. ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อ ความประกอบทุกข์
๓. ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อ ความสะสมกองกิเลส
๔. ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อ ความอยากมี อยากเป็น
๕. ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อ ความไม่สันโดษ

ราตรีนาน สำหรับคนนอนไม่หลับ

ระชะทางโยชน์หนึ่งไกล สำหรับผู้ล่าแล้ว

สังสารวัฏยาวนาน สำหรับคนพาล

ผู้ไม่รู้แจ้งพระสัทธรรม

พุทธวงนะ

๕ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๕

๖. ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อ ความคลุกคลีกันเป็นหมู่คณะ

๗. ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อ ความเกียจคร้าน

๘. ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อ ความเลี้ยงยาก

ท่านพึงรู้เถิดว่านั่นไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่วินัย ไม่ใช่คำ
สั่งสอนของพระพุทธองค์

อดีตจอมพลนายกรัฐมนตรีไฉ่ ๆ บางคนไม่รู้จักพุทธศาสนา
ชอบกล่าวโทษธรรมะในพระพุทธศาสนา เช่นหาว่าเมืองไทยไม่เจริญ
ก้าวหน้าก็เพราะพระพุทธศาสนาสอนให้คนสันโดษ อันเป็นการสอน
ให้คนขี้เกียจ แต่ความจริงนั้น การกระทำอันใดเป็นไปเพื่อความ
เกียจคร้าน การกระทำนั้นไม่ใช่หลักของพุทธศาสนา

คำสอนของพระพุทธองค์สอนให้คนลุกขึ้นทำงานให้
คิดถึงเวลาที่ล่วงไป และให้ถามว่าตนกำลังทำอะไรอยู่ เพื่อ
ให้ทุกคนไม่ประมาทในกิจอันตนจะพึงกระทำ พุทธธรรม
สอนให้คนมีความเพียร ให้ก้าวไปข้างหน้า ให้มีความอดทน
ต่ออุปสรรคที่มาขัดขวางงานของตน สมัยนี้คนมักพินิจพิเคราะห์
การกินอยู่ซึ่งเรียกว่ากลายเป็นคนเลี้ยงยาก พระพุทธเจ้าสอนให้เรา
เป็นคนเลี้ยงง่าย กินง่าย ๆ อยู่ง่าย ๆ แต่ทำงานให้ก้าวหน้าไปเสมอ
นี่เป็นหลักตัดสินว่าอะไรเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า และอะไรไม่ใช่

ผู้ประกาศตนเป็น อุบาสกอุบาสิกา ในพุทธศาสนา ขอให้
เข้าใจเสียก่อนว่าอุบาสกอุบาสิกาแปลว่าผู้เข้าไปนั่งใกล้พระ

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

รัตนตรัย (มิใช่ผู้เข้าไปนั่งใกล้ศาลพระภูมิ หรือเสาหลักเมือง) บุคคลผู้เข้าไปนั่งใกล้พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยกายวาจาใจ นั้น ควรเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ฉลาดในเหตุผล และมองอะไร ถูกต้องตามความเป็นจริง มิใช่เข้าไปนั่งหลับตาอยู่ เพราะคนหลับ ย่อมไม่รู้อะไรได้ถูกต้อง นอกจากการกรนให้ผู้อื่นรำคาญใจเท่านั้น จึงควรทำตนให้สมกับความเป็นอุบาสกอุบาสิกาทั้งเกิด

พุทธบริษัทจึงเป็นคนผู้ตื่นแล้ว คือตื่นด้วยปัญญา ปัญญาทำให้ คนตื่นจากความหลงใหลมัวเมา เลิกถือสิ่งผิด ๆ นอกทางของพุทธ ศาสนา จะมองดูว่าใครเป็นอุบาสกอุบาสิกาแท้หรือไม่นั้น ก็ดูได้จาก หลักที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้สอนไว้ใน *ปัญจกนิบาต อังคุตตรนิกาย* คือ :-

๑. ประกอบด้วยความเชื่อที่มีสติปัญญากำกับ
๒. ประกอบด้วยศีล (คือไม่เจตนาจะละเมิดสิทธิผู้อื่น)
๓. ไม่เชื่อมงคลตื่นข่าว คือไม่เชื่อมงายไร้เหตุผล
๔. ไม่บำเพ็ญบุญตามแบบนอกพุทธศาสนา
๕. บำเพ็ญบุญแต่ในแบบของพุทธศาสนา

เรื่องของ **ศรัทธา** (ความเชื่อ) แบบชาวพุทธนั้น แตกต่าง จากความเชื่อแบบศาสนาอื่น เพราะชาวพุทธมิได้เชื่ออะไรง่าย ๆ แต่จะเชื่อโดยอาศัยปัญญาเสมอไป ถ้าเราดูหลักธรรมที่ทรงแสดงไว้ ทุกหมวด ถ้ากล่าวถึงความเชื่อแล้ว ก็ต้องกล่าวถึงการใช้ปัญญาไว้ด้วย เสมอ

๕๕ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๕๕

“ศรัทธา” กับ “ปัญญา” เป็นเพื่อนคู่หูเดินทางไปด้วยกัน ถ้าขาดฝ่ายใดก็ต้องยุ่ง คนมีศรัทธาแต่ขาดปัญญามักเป็นคนงมงาย ถู้อศาศนาแบบยาเสพติดให้โทษ ส่วนคนที่มีปัญญากำกับนั้น เขาจะมีความเชื่ออย่างพอเหมาะพอดี ไม่มากเกินไปไม่น้อยเกินไป ชาวพุทธควรรู้สึกละเอียดใจเป็นอย่างมากยิ่งในการเป็นคนเชื่ออะไรง่าย ๆ ชาวพุทธถือหลักว่าพระพุทธองค์ตรัสรู้เพราะทรงใช้เหตุผล ไตร่ตรองค้นคว้าโดยแยกกายจึงได้รู้ความจริง และประกาศความจริงนั้นแก่ชาวโลก

พระธรรมคำสอนก็เป็นกฎตายตัวที่ประกาศความจริงอันมีอยู่ในโลกนี้ เป็นความจริงที่เที่ยงแท้สามารถพิสูจน์กันได้ด้วยการปฏิบัติ ตาม ใครปฏิบัติตามก็จะพ้นทุกข์ได้ทันตาเห็น พระสงฆ์จึงน่าจะเป็นผู้มีโอกาสดีกว่าฆราวาสผู้ครองเรือน ในการเดินตามแนวทางอันจะนำไปสู่ความสงบชั้นสูงสุด น่าทำตนให้เป็นตัวอย่างของการปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าว่าได้ผลจริงอย่างไร และใคร ๆ ก็อาจปฏิบัติได้เช่นเดียวกัน ธรรมวินัยเหมือนสระน้ำใหญ่ที่ใคร ๆ ก็อาจจะลงไปอาบกินได้ตามความพอใจ ถ้าเขาผู้นั้นชอบความสะอาด สว่าง สงบ แต่พระสงฆ์ส่วนมากหาได้เป็นเช่นนั้นไม่

เรื่องความสุข ความทุกข์ ชาวพุทธแท้ย่อมเชื่อว่าหา มีอะไรดลบันดาลไม่ ชาวพุทธไม่เชื่อโชคชะตาดลบันดาล จากเทวดาประจำดวงดาว จากเทวดาเสวยอายุ จากผีสิง

๕ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๕

นางไม้ แต่ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดจากการกระทำของตนเอง คนมักไม่ยอมรับรู้ความผิดพลาดของตน ไม่นึกว่าตนเป็นคนทำ จึงเที่ยวไปกราบไหว้สิ่งโน้นสิ่งนี้อย่างน่าละอาย

ชาวพุทธที่แท้เชื่อว่าความเสื่อมความเจริญเกิดจากการกระทำของตน ต้องปรับปรุงตนเอง แก้ไขตนเอง จึงจักเป็นการชอบด้วยเหตุผลของพระพุทธศาสนาที่ตนรับเอาเป็นศาสนาของตน

ข้อต่อไปคือเรื่อง มงคลตื่นข่าว ในพุทธศาสนาเราได้พูดถึงมงคลไว้ ๓๘ ประการ (คำว่า มงคล แปลว่า เหตุของความเจริญ) ใครปฏิบัติตาม ผู้นั้นก็ย่อมจะมีความเจริญทั้งกายและใจ แต่คนส่วนมากมิได้รู้หรือสนใจในมงคลอันจะทำให้ตนเจริญ กลับไปสนใจกับมงคลตื่นข่าวไปเสีย มงคลประเภทหลังนี้ไม่มีสาระ ไม่เป็นความจริง ไม่ทำใครให้ดีขึ้น แต่ทำให้เป็นคนโง่งมมากมายขึ้น เช่นถือว่าได้เห็นสิ่งนั้นสิ่งนี้เป็นมงคล ตื่นเช้าล้างหน้า ต้องผินหน้าไปทางนั้น ทางนี้จึงจะเป็นมงคล นอนต้องหันหัวไปทางนั้นจึงจะเป็นมงคล ตัดผมต้องวันอังคารหรือวันเสาร์ ตัดเล็บต้องวันพุธ และเรียนอะไรก็ต้องวันพฤหัสบดี ทุ่งผ้าก็ต้องใช้สีตามวัน เช่นวันจันทร์สีเหลือง วันอังคารสีชมพู เป็นต้น และยังเกี่ยวข้องกับอะไร ๆ อีกหลายเรื่องอย่างที่ไม่เชกษวิทฤษฎ์ชอบประกาศในเวลาเช้า นี่เป็นมงคลประเภทตื่นข่าว เป็นความมกมายไร้เหตุผลทั้งนั้น

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

อีกอย่างหนึ่ง การถือฤกษ์ถือยาม ว่าเวลานั้นดี เวลาไม่ดี จะทำอะไร ๆ ก็ต้องไปหาหมอดูฤกษ์ก่อนเสมอ วรรกรรมบุญของประเทศไทยมีออกมาหลายฉบับแล้ว ทุกฉบับออกเวลาฤกษ์ดีทั้งนั้น แต่ก็ไม่ยั่งยืนสักฉบับเดียว ต้องเปลี่ยนกันบ่อย ๆ จะสร้างบ้าน จะเดินทาง จะทำอะไร ๆ คนฉลาดต้องถามหมอดูก่อนเสมอ เพราะกลัวว่าตัวเองจะเดือดร้อน การถือเช่นนี้เป็นการถือผิดจากหลักพระพุทธศาสนา พระพุทธองค์ตรัสสอนว่า “ประโยชน์ย่อมล่วงเลยคนโง่ผู้มัวคอยถือฤกษ์ยามไปเสีย ประโยชน์เป็นฤกษ์อยู่ในตัวแล้ว ดวงดาวในท้องฟ้าจะช่วยทำอะไรได้” นี่เป็นพุทธภาษิตที่ควรจำใส่ใจไว้ จะได้เลิกถือเรื่องเหลวไหล เป็นคนเจริญแล้ว ควรถืออะไร ๆ ด้วยเหตุผลและด้วยสติปัญญากันเสียบ้าง

เรื่องเครื่องรางของขลัง ชาวพุทธนับถือกันมากที่สุดทีเดียว ถือกันตั้งแต่พระพุทธรูป จนถึงปลัดขิกอันเป็นสิ่งลามกที่ไม่ควรนำมานับถือเลย แต่ก็ถือกันทั่วไป พระหลวงตาบางรูปหาได้ทำอะไรในทางธรรมวินัยไม่ มัวแต่นั่งทำปลัดขิกขายให้ชาวบ้านเท่านั้นเอง ภิกษุพวกนี้ควรจับสึกให้หมด เพราะเป็นพวกอาศัยผ้าเหลืองหากินหาได้ช่วยสืบต่อพระพุทธศาสนาไม่ แต่ทำความมั่งมายให้เกิดแก่ประชาชน สำหรับพระพุทธรูปนั้นเราไม่ควรถือเป็นเครื่องรางของขลัง ควรถือเป็นสิ่งเตือนใจไม่ให้เรากระทำความชั่ว

คนในสมัยก่อนเขามีได้มุ่งสร้างพระให้เป็นแบบขลัง ๆ แต่สร้างขึ้นสำหรับเตือนใจให้คนผู้มีพระได้นึกถึงพระพุทธ

ไม่มีไฟใด เสมอด้วยราคะ

ไม่มีโทษใด เสมอด้วยโทสะ

ไม่มีทุกข์ใด เสมอด้วยเบญจขันธ์

ไม่มีสุขใด เสมอด้วยความสงบ

พุทธทวณะ

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

เจ้าเท่านั้น ไม่ใช่พระพุทธรูปนี้จะช่วยคนได้อย่างที่เชื่อกันอยู่ในสมัยนี้ ปลุกเสกเท่าใดก็ไม่ศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาได้ดอก พระอย่าไปหลอกชาวบ้านเขาเลย จงมีความละอายใจเสียบ้าง

นักการเมืองผู้โง่เขลาบางบางคน ได้อาศัยความหลงผิดของประชาชน หาคะแนนนิยมโดยการแจกพระเครื่องก็มี ทำพระชายเพื่อเอาเงินมาสร้างบารมีของตนก็มี แต่ไม่มีใครกล้าขัดคอ เขาจึงทำกันได้อย่างสบาย ทำให้คนโง่หนักลงไปอีก เราชาวพุทธควรใช้พระพุทธรูปในทางที่ถูก เมื่อมีพระอยู่ที่ตัวก็ควรมีพระอยู่ที่ใจด้วย คือเป็นคนมีความละอายต่อบาป มีความเกรงกลัวต่อบาป ไม่ทำอะไรให้เป็นการขัดขึ้นคำสอนของพระพุทธเจ้า เพราะนึกถึงพระอยู่ตลอดเวลา

ขอให้จำไว้ว่า “พระจะรักษาเรา เมื่อเรารักษาพระ การรักษาพระก็คือการปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างเคร่งครัดนั่นเอง” ถ้าท่านปฏิบัติธรรมจนธรรมะมีอยู่ในตัวของท่าน ธรรมย่อมคุ้มครองรักษาท่านให้มีความปลอดภัยอยู่เสมอ พวกเสือร้ายทั้งหลายเที่ยวเกะกะระรานชาวบ้านให้เดือดร้อน เสือมีพระห้อยคอแต่ใจของเสือไม่มีพระ เสือจึงถูกยิงตายทุกรายไป

พวกพระอาจารย์ทั้งหลาย...โปรดมีอายุาย เลิกการทำให้คนให้หลงผิด อย่ามัวเสกพระดิน เสกพระโลหะขายกันเลย จงช่วยกันเสกคนให้เป็นพระ คนไทยจักได้มีความสุขใจกันเสียบ้าง

๕๕ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๕๕

ที่วัดมหาธาตุ ในพระนครนี้เอง ครั้งหนึ่งในสมัยถึงพุทธกาล ได้มีมนต์ภิกษุเกีรุปหนึ่งมาหุงข้าวทิพย์ขายให้ประชาชน เคยพบคนที่เขาเคยกินข้าวทิพย์ก็ถามเขาว่า “เป็นอย่างไร กินข้าวทิพย์แล้วฉลาดขึ้นบ้างหรือเปล่า?” พวกเขาหัวเราะ “ไม่ได้ฉลาดขึ้นเลย มีแต่โง่งงไปอีกเป็นกอง” คนจัดกิจโง่ หอระฆังที่ได้เงินจากการขายข้าวทิพย์ ก็เป็นอนุสาวรีย์แห่งความโง่เขลาเช่นเดียวกัน ต่อไปขออย่าได้กระทำกันในรูปเช่นนั้นอีกเลย เพราะมันบาปหนัก ขอให้ช่วยกันทำคนให้ฉลาดในทางธรรมดีกว่า

วันก่อนได้พบชาย ๒-๓ คน เป็นชาวกรุงเทพฯ แต่งตัวทันสมัย นั่งรถยนต์คันงามออกไปนอกเมือง ผ่านปากเกร็ด ชากลับเขาแหวะที่วัด ได้เห็นทองคำเปลวติดหน้าผากมาทุกคน เขาเป็นพวกเชื่อมงคลตื่นข่าว เขาเข้าใจว่าได้ลงหน้าทองแล้วจะมีคนรักคนชอบ ผู้หญิงลงหน้าทองแล้ว ผู้จะไม่ถองเอา แต่จะรักมากขึ้น ผู้ชายลงหน้าแล้วจะทำให้ผู้หญิงรัก นายรัก อย่างนี้ก็เป็นความมงมงายเป็นความเขลาอีกแบบหนึ่ง คนจะรักเพราะปิดแผ่นทองที่หน้าก็หาไม่ได้ แต่จะรักก็เพราะตนประพฤติธรรม ๔ ประการ คือ :-

๑. ทาน การแจกปันสิ่งของของตนแก่ผู้อื่น
๒. ปิยวาจา พูดคำหวาน ที่น่ารักน่าจับใจด้วยกุศลเจตนา
๓. อตถจริยา ประพฤติตนให้เป็นประโยชน์ต่อกันในทางสุจริต

๘ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๘

๔. สมานตตตา วางตนไว้โดยสมควร ไม่ยกตนข่ม
ท่านด้วยชั้นวรรณะ

ทั้ง ๔ ประการนี้ เป็นมหาเสน่ห์ที่จะทำให้คนรักตน การ
ประพฤติธรรมเท่านั้นจะทำให้เป็นอะไรได้ทุกอย่าง จึงขอเชิญชวน
ท่านทั้งหลายจงได้เลิกถือมงคตต้นข้าว แล้วหันเข้าปฏิบัติธรรมะกัน
เถิด อย่าเชื่อสิ่งอันเหลวไหลหลอกหลวงต่อไป อีกเลย แล้วจะมีความ
เจริญขึ้นเอง โดยไม่ต้องให้ใครทำพิธี อะไร ๆ ให้

พระพุทธศาสนา เมื่อคัดค้านมิให้เชื่อมงคตต้นข้าวแล้ว ก็หา
ความเชื่ออีกแบบหนึ่งมาชดเชย คือสอนให้เชื่อ หลักของกรรม ถือ
เอาการกระทำเป็นสำคัญ หลักพุทธศาสนามีว่า “หวานพีชอย่างไร
ย่อมได้ผลอย่างนั้น ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” และก่อนจะพูดถึง
หลักนี้ ขอทำความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่ออีกสักหน่อย คือในทาง
พุทธศาสนาไม่ให้เชื่อโดยอาการ ๑๐ อย่างอันปรากฏอยู่ในกาลามสูตร
พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ดูก่อนชาวกาลามะทั้งหลาย! พวกท่าน
อย่าได้เชื่อเพราะเหตุสักแต่ว่า :-

๑. โดยฟังตาม ๆ กันมา
๒. โดยทำสืบต่อ ๆ กันมา
๓. โดยเชื่อข่าวเล่าลือ
๔. โดยอ้างว่ามีในตำราคัมภีร์
๕. โดยนึกเดาเอาเอง
๖. โดยคาดคะเนเอาเอง

๕ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๕

๗. โดยตริกตามอาการตื่น ๆ ของเรื่องนั้น
๘. โดยถือว่าถูกต้องกับความเชื่อเดิม ๆ ของตน
๙. โดยถือว่าผู้พูดควรเชื่อถือได้
๑๐. โดยถือว่าผู้พูดเป็นครูบาอาจารย์ของตน

ชาวกาลามะทั้งหลาย! เมื่อใดท่านรู้ได้ด้วยตนเอง ว่า ธรรมเหล่าใดเป็นอกุศล มีโทษ และนักปราชญ์ติเตียน เมื่อทำแล้ว ทำให้เสียประโยชน์ มีทุกข์ ท่านควรละธรรมนั้นเสีย ถ้าเห็นว่าธรรมเหล่าใดเป็นกุศล ไม่มีโทษ นักปราชญ์สรรเสริญ เมื่อทำแล้วย่อมก่อให้เกิดประโยชน์และมีสุข ท่านควรเข้าถึงธรรมนั้น ๆ เกิด”

อันหลักทั้ง ๑๐ ประการนี้เป็นหลักที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ชาวพุทธไม่เป็นคนเชื่อง่าย ๆ แต่ให้พิจารณาเสียก่อนจึงเชื่อ พุทธศาสนาไม่ต้องการความเชื่อประเภทมงาย แต่ต้องการความเชื่อประเภทที่มีเหตุผล เห็นชัดโดยตนเอง แล้วจึงปลงใจเชื่อลงไป ทางพุทธศาสนาไม่มีการลงโทษแก่ผู้ไม่เชื่อคำสอน เพราะไม่บังคับขู่เข็ญให้ใครเชื่อ แต่ให้คนนั้นมีโอกาสใช้ปัญญาของตนเองพิจารณาอย่างรอบคอบเสียก่อน แล้วจึงตัดสินใจเชื่ออะไรลงไป เป็นศาสนาที่มีใจกว้างขวางที่สุด

ครั้งหนึ่งพระพุทธองค์สอนธรรมแก่พระสารีบุตร เมื่อตรัสจบแล้วได้ถามว่า “เชื่อไหมสารีบุตร?”

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

ท่านสารีบุตรทูลตอบว่า “ยังไม่เชื่อพระเจ้าข้า”

พระพุทธองค์ทรงชมเชยว่า “ชอบแล้วบัณฑิตไม่พึงเป็นคน
เชื่อง่าย ๆ คิดเสียก่อนจึงจะเชื่อ”

เรื่องกรรมเป็นหลักใหญ่ของพุทธศาสนา คำว่า “กรรม” แปล
ว่า การกระทำ โดยรูปของศัพท์ยังเป็นกลาง ๆ อยู่ ถ้าทำดีก็ว่าเป็น
“กุศลกรรม” ถ้าทำชั่วก็เป็น “อกุศลกรรม” การกระทำที่จัดว่าเป็น
“กรรม” นั้นต้องพร้อมด้วยความตั้งใจที่จะทำ (เจตนา) พระพุทธ
องค์ตรัสว่า “เราถือเอาความตั้งใจว่าเป็นกรรม” ฉะนั้น การ
กระทำที่ไม่มีความตั้งใจจึงเป็นกิริยาเฉย ๆ ไม่มีผลทางใจ แต่การ
กระทำที่มีความตั้งใจย่อมมีผล (วิบาก)

ตัวอย่างเช่น เราเดินไปเหยียบมดตายโดยมิได้ตั้งใจนั้นเป็น
เพียงกิริยา มีปฏิกรรมคือมดตาย ไม่มีวิบาก (ผล) แก่ผู้กระทำ เพราะ
ไม่มีเจตนาหรือความตั้งใจ แต่ถ้าเราฆ่ามดเหล่านั้นด้วยความตั้งใจ
ก็มีผลในทางใจของผู้นั้น คือกอนิสัยที่ไม่ดีในเวลาต่อไป (บาป)
คนทำชั่วก็ได้ความชั่ว คนทำดีก็ได้ความดี ชั่วหรือดีเป็นสิ่งที่
เกิดในใจของผู้กระทำ ต่อมาก็กลายเป็นนิสัย

ความเชื่อในเรื่องกรรมย่อมตัดปัญหาเรื่องภายนอกออกได้หมด
เราไม่ยุ่งกับเทวดา พระภูมิเจ้าที่ ผีสางนางไม้ หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใด ๆ
ทั้งสิ้น เรามีความเชื่อเพียงประการเดียวว่า ทุกอย่างที่เกิดขึ้นแก่ชีวิต
ของเรานั้นมันเป็นเรื่องของตัวเราทำเอง พระพุทธองค์ตรัสว่า

เพ็ญชนะความโกรธ ด้วยความไม่โกรธ

เพ็ญชนะความขี้ัว ด้วยความดี

เพ็ญชนะคนตระหนี่ ด้วยการให้

เพ็ญชนะคนพูดพล่อย ด้วยคำสัตย์

พุทธทวณะ

๕ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๕

“ความบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์นั้นเป็นเรื่องเฉพาะตน ใครจะทำใครให้บริสุทธิ์หรือเศร้าหมองย่อมไม่ได้”

เมื่อมีอะไรไม่ดีเกิดขึ้นแก่ตน ชาวพุทธต้องคิดว่าคงมีความบกพร่องบางอย่างในตัวแล้ว พระธรรมบอกเราว่า “สิ่งทั้งหลายเกิดจากเหตุ ถ้าปราศจาก “เหตุ” “ผล” จักปรากฏเกิดขึ้นไม่ได้เป็นอันขาด” และตัวเหตุนั้นมีได้อยู่ที่สิ่งภายนอก แต่อยู่ที่การกระทำของตน อะไร ๆ ทั้งหมดล้วนแต่เป็นเรื่องของตนทั้งนั้น ความเชื่อแบบนี้ทำคนให้รู้จักตนเอง ให้มองเห็นความผิดของตน ให้มีทางปรับปรุงตนเพื่อแก้ไขตนเองให้ดีขึ้น เพราะมาทราบชัดเจนว่าอะไร ๆ มันก็เป็นเรื่องของตนเองทั้งนั้น

ผู้เชื่อกรรมจะไม่ทำการเช่นสรวงขอร้องหรือเสี้ยมทายด้วยวิธีใด ๆ เป็นอันขาด เพราะถือว่าการกระทำของตนเป็นเหตุ เขาจะพิจารณาในเรื่องการกระทำของตนอยู่เสมอ แล้วพยายามแก้ไขตนให้ดีขึ้นโดยการกระทำดีด้วยตนเอง ไม่หวังพึ่งใครหรืออะไร ๆ

อันการกระทำกรรมนั้น ย่อมก่อให้เกิดผลทางใจก่อนเสมอ มีคนเป็นจำนวนมากยังสงสัยว่าทำดีไม่ได้ดี ไม่มีผู้ให้รางวัล ทำชั่วก็ไม่ได้ชั่วถ้าการกระทำนั้นไม่มีผู้เห็น บางคนเข้าใจเขาไปอีกว่าบางคนทำชั่วแต่ได้ดีไป ทำให้เขาไม่เชื่อกฎแห่งกรรม เลยกลายเป็นคนทำชั่วเข้าข้าง ตัวก็ต้องเดือดเนื้อร้อนใจในภายหลัง ทั้งนี้ก็เพราะตีความหมายของคำว่าดีและชั่วพลาดไป คือเข้าใจเสียว่าดีหมายถึงการ

๕ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๕

ได้มาซึ่งวัตถุ เช่น ได้เงิน ได้ชื่อเสียง ได้ทรัพย์ เป็นต้น ชั่วก็หมายถึง การสูญเสียสิ่งเหล่านั้นไป นี่เป็นความไขว่ไขวอย่างแรงทีเดียว

คำว่า “ทำดี ได้ดี ทำชั่ว ได้ชั่ว” นั้นหมายความว่า “ทำดี... ได้ความดี, ทำชั่ว... ได้ความชั่ว เช่นคนคิดจะให้ทาน ใจของเขา ได้ความดีแล้ว เมื่อทำทานก็ได้ความดีเพิ่มขึ้นอีก คือมีความอิมใจ (บุญ) ในทานนั้น ในด้านเสียก็เช่นกัน คนคิดจะฆ่าคน ใจก็ชั่ว ชุนมัวเพราะความคิดนั้น เมื่อลงมือฆ่าคนตามความคิดนั้นแล้ว ใจก็ วุ่นวาย ร้อนใจอยู่เรื่อย ๆ มันเกิดกับใจของผู้ทำในรูปอย่างนี้

การได้ลาภผลทางวัตถุนั้น ไม่ใช่ว่าผู้นั้นจะได้มาเพราะความดี เสมอไปดอก เช่นพวกค้ายาเสพติดประเภทต่าง ๆ เขารวยขึ้นจริง เพราะมันเป็นทางได้เงิน แต่เขาไม่มีความดีในใจ อันคนไม่มีความดี นั้น แม้มีเงินก็ขาดความสุขใจ ส่วนคนมีความดี แม้เขาไม่มีเงินเขาก็มีความสุขได้ อย่างนี้กว่าคนมีเงินจะเป็นคนดีและมีความสุขเสมอไป และอย่างนี้กว่าคนไม่มีเงินจะเป็นคนชั่ว มีทุกข์เสมอไป

ท่านมหาดมะคานธี มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ของอินเดีย ท่านไม่มี สมบัติอะไรเป็นของท่าน แต่ท่านมีสมบัติภายในใจมากมาย จ่าย ไม่หมด ความดีเป็นอริยทรัพย์แท้ ความชั่วทำลายทรัพย์ ภายนอกให้หมดสิ้นไป การแสวงหาเงินทองเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับ ชีวิต แต่อย่าแสวงหาโดยทำลายความดีของตน จงหาทรัพย์พร้อมกับ แสวงหาความดีไว้เถิด

๕ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๕

สังคมจะอยู่กับกันอย่างสงบได้ก็เพราะคนมีความดีประจำใจ คนดีย่อมมีทางหางานทำ หาทรัพย์ได้เสมอ ทรัพย์ที่ได้มาก็เป็นทรัพย์เย็นอยู่กับผู้นั้นได้นาน ถ้าเป็นทรัพย์ร้อนก็หาอยู่กับผู้นั้นได้นานไม่ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว จึงเป็นหลักที่จริงอยู่ตลอดเวลา และเป็นหลักที่สมบูรณ์จนไม่มีช่องว่างจะให้ผีसाงเทวดา พระผู้เป็นเจ้าของ หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์สอดแทรกเข้ามาเกี่ยวข้องได้อีกเลย ผู้เชื่อมั่นในหลักนี้และกระทำตามหลักนี้ จะเป็นคนอยู่อย่างเรียบร้อยโดยมิต้องไปทำพิธีรีตองอะไรกันอีก นอกจากคอยระมัดระวังการกระทำของตนเองอย่าให้เป็นไปในทางชั่วเท่านั้น

การนับถือพระพุทธศาสนาจึงเป็นการถือตามหลักของเหตุผล ต่อมามีคนไม่เชื่อในหลักนี้ หรือเชื่อ แต่ตนกระทำไม่ดีไม่งามก็เกิดความหวาดกลัวต่อผลที่ตนจะได้รับ จึงคิดหาทางป้องกันมิให้เกิดผลในทางร้าย เช่นทำพิธีต่าง ๆ พวกโจรก่อนเข้าปล้นก็ต้องทำพิธีกันก่อน เพราะเขาเกรงว่าจะเป็นอันตราย จึงหาอุบายปลอมใจตนเองโดยวิธีต่าง ๆ แต่ก็หาพ้นจากบาปที่ตนกระทำไม่

ทำไมคนไทยจึงชอบไปเที่ยวกราบไหว้สิ่งแปลก ๆ ? เช่น ไหว้เสาหลักเมือง ไหว้ศาลพระกาฬ ไหว้ควิ่งศักดิ์วัดโพธิ์ ไหว้จอมปลวก ไหว้ต้นไม้ ขอนไม้ รากไม้ที่มีรูแปลก ๆ และอะไรอีกมากมาย เขาเห็นว่าพระแก้วมรกตกับเสาหลักเมืองเท่ากัน เขาคิดว่าจะขออะไร ๆ ได้ตามความประสงค์ ช้างบ้านก็มีศาลพระภูมิ ทั้ง ๆ

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

ที่บ้านบ้านมีพระพุทธรูปอยู่แล้ว ช่างเป็นคนหลายใจเสียจริง ๆ ถ้าเป็นหญิงหลายใจก็คงคบกันยากเสียแล้ว

ทำไมเขาจึงทำเช่นนั้น?...ข้าพเจ้าเห็นว่าเพราะเขาขาดความรู้ในพุทธศาสนา ขาดปัญญา ขาดเหตุผล ขาดความไว้วางใจตนเอง เขาชอบเป็นคนขอทาน ขอจากโน้น จากนี้ เสียเรื่อยไป อันเป็นสภาพที่น่าสงสารเต็มที เราจึงควรคิดหาทางช่วยคนโง่เหล่านี้บ้าง

เวลาใดคนมีความทุกข์ความเดือดร้อน เขาไม่เคยคิดว่าตัวเขาเป็นผู้ผิด แต่เขาคิดว่าโชคชะตาไม่ดี จึงไปหาหมอดูเพื่อตรวจดวงชะตาของตน หมอทั้งหลายเขาหากินทางนั้น ก็หายไปตามเรื่อง ความจริงหมอมันไม่ต้องทายดอก ผู้ไปหาบอกให้หมอราบหมดแล้ว หมอก็ตกบันไดพลอยโจนไปเลย “คุณนายหมูนี่โชคไม่ดี พระราหูเข้าพระเสาร์แทรก พระอังคารเส็งลักขณ” ว่ากันไปตามเรื่อง คุยกับหมอเพลีน ๆ ก็สบายใจหน่อย พอพ้นบ้านหมอก็มีทุกข์ต่อไปอีก เขาเอาชีวิตไปฝากกับ “หมอเดา” ตลอดเวลา ไม่เป็นตัวของตัวเองเลย

บางคนไปวัดแต่ไม่ได้ไปศึกษาธรรมะ กลับไปขอรดน้ำมนต์ น้ำมนต์จะไปล้างทุกข์ได้ทีไหน ล้างได้เพียงชั่วพริบตาเท่านั้น เพราะความไม่เข้าใจจึงไปทำอย่างนั้น บางคนก็ว่าพระภูมิให้โทษ ต้องตั้งศาลใหม่ ตัวเป็นทุกข์อยู่แล้วยังไปก้มหัวให้หมอตั้งศาลพระภูมิหลอกเอาเงินอีก นี่เรียกว่าโง่โดยแท้ เพราะไม่เคยคิดว่าตนเป็นคนทำผิด คอยขัดให้แก่อะไรต่ออะไรภายนอกอยู่ตลอดเวลา

๕๔ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๕๔

ในฤดูฝนรถยนต์มักชนกันหรือตกคูเสียหลายบ่อย ๆ ลองไปถามคนขับดูเถิด เขาจะตอบว่าถนนลื่นบ้าง ห้ามล้อไม่ดีบ้าง รถคันอื่นแซงบ้าง ล้วนแต่โยนความผิดให้ผู้อื่น สิ่งอื่นทั้งนั้น ไม่เคยรับว่าตนผิดเลยสักครั้งเดียว รถพังแล้วเอามาซ่อมใหม่ แล้วก็นำรถไปให้หลวงพ่อรถน้ำมันตีให้ หลวงพ่อก็เจิมด้วยแป้งและรดน้ำมันตรรถ ต่อมารถก็ลงคูอีก เพราะว่าแก้มไม่ถูกเรื่อง พระไม่แก้มที่คนขับ กลับไปแก้มที่รถ จักแก้มกันได้อย่างไรเล่า

ความจริงควรสอนเขาให้เข้าใจว่า รถมันตกคูเพราะอะไร เพราะความประมาทขับเร็วเกินไป ขอให้ใช้ความระมัดระวังให้มากสักหน่อย ความเสียหายก็จักไม่เกิดต่อไป อย่างนี้เป็นการแก้ถูกปม

พระพุทธศาสนาสอนว่าสิ่งทั้งหลายเกิดจากเหตุ เหตุอยู่ตรงไหน จงแก้ตรงนั้น เหตุอยู่ที่คนก็ต้องแก้ที่คน ไปแก้มที่วัตถุจะแก้ได้อย่างไร ถ้าท่านทั้งหลายข้องใจในผลกรรมของท่าน ควรแก้ไขการกระทำของท่าน แล้วทุกอย่างก็จะเรียบร้อย

ความเสียหายของคนเราที่สำคัญที่สุดก็คือ การไม่ยอมรับว่าตนเป็นผู้ผิด มีอะไรเกิดขึ้นก็ว่าคนนั้นคนนี้ตลอดเวลา แต่ในทางพุทธศาสนา พระพุทธองค์สอนให้ชาวพุทธยอมรับว่าตนเองนั้นแหละเป็นผู้กระทำความผิด คนนั้นจึงจะสามารถปรับปรุงตนเองให้เป็นคนถูกขึ้นมาได้ คนใดไม่รู้ว่ตนผิดตรงไหนแล้วเขาจะปรับปรุงตนให้ถูกได้อย่างไรเล่า

การฝึกจิตที่ควบคุมยากเปลี่ยนแปลงเร็ว

ไฟในอารมณ์ตามที่ใคร่

เป็นความดี

เพราะจิตที่ฝึกได้แล้ว นำสุขมาให้

พุทธทวณะ

๕๔ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๕๔

ในหมู่ภิกษุ มีการปฏิบัติดีอยู่อย่างหนึ่งทุกวัน คือ “การปลงอาบัติ” ย่อมรับว่าตนได้กระทำความผิดนั้น ๆ ขอแก้ตัวไม่กระทำความผิดซ้ำแบบเดิมอีก เราชาวบ้านก็น่าจะนำมาใช้ได้ เช่นในครอบครัวหนึ่ง ๆ ถ้าคนใดคนหนึ่งทำอะไรผิดลงไป ก็ยอมรับความผิดนั้นเสีย ความกินแหนงแคลงใจต่อกันก็จะไม่เกิดขึ้น การเป็นอยู่ในครอบครัวก็จะเป็นไปด้วยดี

ใครเชื่อในเรื่องกรรม คนนั้นจักเป็นคนมีอิสระในทางความคิด เป็นคนมีความเชื่อตรงทาง เป็นคนไม่กลัวอะไร นอกจากกลัวความชั่วเท่านั้น คำว่า “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ดลบันดาล” ก็ดี คำว่า “เคราะห์” ก็ดี จักไม่ปรากฏขึ้นในห้วงนึกของเขา มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นก็ค้นได้จากตัวเอง ไม่ใช่บ่นบานอ้อนวอนอะไร ๆ ทั้งสิ้น

แต่เพราะคนไม่เชื่อกฎแห่งกรรม จึงได้กระทำอะไรนอกรีตนอกรอยไป อันเป็นสิ่งที่น่าขายหน้าศาสนาอื่นเป็นอย่างมาก จึงขอเชิญชวนท่านทั้งหลายให้หันมาสนใจในความเชื่อที่ถูกต้องกันเถิด แล้วจะไม่ต้องเสียทรัพย์ให้แก่พวกพระอาจารย์หรือหมอประเภทหลอกลวงประชาชนกันอีกต่อไป

อีกประการหนึ่ง ถ้าท่านรู้สึกที่ท่านโชคร้ายเคราะห์ร้าย ก็ขอให้ท่านคิดว่า มันมิได้เกิดจากผีसांगเทวดา หากเกิดจากกฎแห่งกรรมที่ท่านได้กระทำไว้ ชีวิตของเราในวันนี้ ก็คือผลของการกระทำ

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

ในอดีต การกระทำในวันนี้ ก็จะก่อให้เกิดเป็นผลในอนาคต
มันเป็นผลที่ท่านได้หว่านไว้ทั้งนั้น

เมื่อคิดได้อย่างนี้ท่านก็ไม่ต้องไปรดน้ำมนต์สะเดาะเคราะห์ ไม่
ต้องให้พระไปสวดมนต์ล้างชวย ไม่ต้องทำบัตพลีบายศรีเช่นสรวงใคร
ที่ไหน แต่ท่านควรเข้าไปนั่งสงบจิตใจ แล้วคิดถึงตัวของท่านเองว่าได้
เคยทำอะไรผิดพลาดเสียหายไปกับใครที่ไหน มองให้ดีให้รอบคอบ
ท่านก็สามารถมองหาความผิดพลาดของท่านได้ เมื่อพบแล้วจงแก้
เหตุนั้นเสีย ผลมันก็จะหายไปเองโดยมิต้องขอร้องผีสังเทวดาฟ้าดิน
ที่ไหนให้มาช่วยท่านดอก ตัวของท่านเป็นที่พึ่งของตัวอยู่แล้ว

วิชาที่พระพุทธเจ้ารู้แจ้งและนำท่านให้พ้นมาเสียจากความทุกข์
ได้นั้นก็คือเรื่อง “ความทุกข์” และ “การดับทุกข์” พระองค์ตรัสว่า
“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย! ในกาลก่อนก็ตาม ในบัดนี้ก็ตาม เรา
สอนเรื่องทุกข์และความดับทุกข์เท่านั้น” ฉะนั้น การศึกษา
พุทธศาสนาก็คือการทำใจให้เข้าใจว่า ทุกข์เป็นอย่างไร เหตุที่ทำให้
เกิดทุกข์คืออะไร ทุกข์เป็นสิ่งที่ดับได้ และจะดับทุกข์ได้
โดยวิธีใด นี่เป็นการศึกษาเรื่องชีวิตของตนเองทั้งนั้น ถ้าเข้าใจสิ่ง
อื่นมากมายแต่ยังไม่เข้าใจในปัญหาเกี่ยวกับชีวิตของตนเองแล้ว ก็ยังมี
เรื่องทุกข์อยู่นั่นเอง

พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย! เพราะไม่รู้ถึง
ไม่แทงตลอดซึ่งอริยสัจจ์ ๔ อย่าง เราและเธอจึงได้ท่องเที่ยว
ไปแล้วในสังสารวัฏฏ์ตลอดกาลยี่ดยาวนานถึงเพียงนี้”

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

เรื่องอริยสัจจ์เป็นเรื่องเหตุผลเกี่ยวกับปัญหาชีวิตโดยเฉพาะ เป็นเรื่องที่ต้องศึกษา เพราะถ้าเรารู้ชัดในสิ่งนี้แล้ว ความทุกข์ก็จะหมดไป

อริยสัจจ์ดังกล่าวนี้มีอยู่และศึกษาได้ในกายอันยาววา หนาคืบนี้เอง โดยถือหลักว่าทุกอย่างมีเหตุ เหตุก็อยู่ในใจของตนเอง เช่นความอยาก (ตัณหา) และความยึดติด (อุปาทาน) ในสิ่งต่าง ๆ ย่อมสร้างความทุกข์ให้เกิดขึ้น จึงพยายามทำลายความอยากความยึดติดออกเสียบ้าง

การที่จะทำลายนั้นพระพุทธองค์ตรัสเตือนว่า “ภิกษุทั้งหลาย! เธอทั้งหลายจงมองดูทุกสิ่งทุกอย่างตามที่มันเป็นจริงเสมอเถิด”

ความจริงของสิ่งทั้งปวงนั้นมีอยู่ ๓ ประการ คือ

๑. อนิจจัง (ความไม่เที่ยง)
๒. ทุกข์ (ความทนได้ยาก)
๓. อนตตา (ความไม่มีตัวตนที่แท้จริง)

ใครสนใจในเรื่องนี้จะมองเห็นความจริงและสามารถละความเข้าใจผิดได้ (โดยมีปัญญาเกิดขึ้นแทนความเขลา) และสามารถทราบถึงความทุกข์ของชีวิตได้ถูกต้อง แต่วิธีที่จะเห็นความจริงนั้นในทางพุทธศาสนาสอนวิธีการปฏิบัติไว้เป็น ๓ ชั้น คือ :-

- ทาน = การให้ปันสิ่งของแก่บุคคลที่ควรจะให้
ศีล = การรักษากายวาจาให้ปกติปราศจากโทษ

๕๔ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๕๔

ภาวนา = หมายถึงการปฏิบัติทางใจเพื่อให้ใจสงบ และสามารถรู้แจ้งเห็นจริงได้อย่างถูกต้อง (วิปัสสนา)

เมื่อพูดถึง “วิปัสสนา” ก็ขอทำความเข้าใจกันหน่อย เพราะบางคนยังไม่รู้จักว่าวิปัสสนาหมายถึงอะไร คราวหนึ่งข้าพเจ้าได้พบท่านผู้หนึ่ง ท่านบอกว่าทางแถบภาคเหนือไม่มีอาจารย์ทางวิปัสสนา จึงได้ถามว่าที่ไหนมีมาก ได้รับคำตอบว่า ทางภาคกลางมีหลายรูป เมื่อได้ถามถึงชื่อก็ปรากฏว่าเป็นพระอาจารย์หลวงพ่อประเภทขลัง ๆ ทั้งนั้น หาใช่นักวิปัสสนาไม่ เขาบอกว่าอาจารย์องค์นั้นเก่งวิปัสสนา จังเลย เสกน้ำเต๋อดบ่าง เสกข้าวสารเป็นกุงเป็นปลาบั้ง ภิกษุนักปลุก เสกเครื่องรางของขลังเหล่านั้นคนชอบเรียกกันว่า พระอาจารย์ขลัง

คำว่า “ขลัง” ก็หมายถึง “ความผิดปกติ” เช่นเราเรียกบางคนว่านายคนนั้นแกซักจะขลัง ๆ ก็หมายความว่าแกไม่ค่อยจะเต็มเต็งนัก จึงขอบอกว่าอาจารย์ประเภทขลัง ๆ นั้น มิใช่ นักวิปัสสนาเลย บางคนคุยโตว่าได้ศึกษาวิปัสสนามาถึง ๓๐ ปีแล้ว แต่ถ้าไปดูการกระทำของเขาก็ก็น่าห่างไกลจากแนวของนักวิปัสสนาอยู่มากมาย เช่นตั้งตัวเป็นหมอตั้งศาลพระภูมิบั้ง เป็นหมอเชิญเจ้าเข้าผีบั้ง อาการที่แสดงออกทั้งหมดมิใช่ลักษณะของชาวพุทธ แต่เป็นอาการของคนโง่หลงมกมาย ไม่เป็นสัมมาทิฐิ และหลอกลวงต้มคนทั้งเมือง

ทำไมคนไทยจึงเข้าใจเรื่องของวิปัสสนาผิดไปมากอย่างนี้? ก็เพราะคนไทยบ้านแตกหลายครั้ง ถูกพม่ามา

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

รุกรานหลายหน จิตใจของคนไทยห่างจากการปฏิบัติธรรมในทางที่ถูกต้อง และได้ปฏิบัติออกนอกทางไปเสียนาน ทั้งพระทั้งชาวบ้าน เมื่อได้ทำใจให้เป็นสมาธิ ก็ได้สมาธิบ้างพอสมควร เลยเกิดหลงติดในผลพลอยได้ของสมาธิ หรือในขณะนั่งภาวนาได้เห็นอะไรในทางใจเข้า ก็เกิดความคิดว่าตนได้บรรลุแล้ว และสิ่งที่ได้เห็นนั้นตนเข้าใจว่าเป็นธรรมะ ความจริงเป็นเพียง “วิปัสสนูกิเลส” เมื่อพอใจในกิเลสก็ไม่ก้าวหน้าต่อไป เอาอำนาจจิตที่ตนรวบรวมไว้ได้นั้นไปใช้ในทางปลุกเสกลงเลขยันต์ต่าง ๆ เลยกลายเป็นอาจารย์วิเศษในสายตาของคนเขาๆ ไปทันที เมืองเราจึงมีนักวิปัสสนาเก๋ๆแบบนี้กันเป็นส่วนมาก พุทธธรรมจึงไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร

มาในสมัยนี้คนเริ่มสนใจการปฏิบัติวิปัสสนากันมากขึ้นอีก แต่ก็ไม่วายเขวไป อาจารย์ผู้สอนหรือผู้จัดการวิปัสสนาคงคิดเห็นว่าถ้าทำไปชื่อ ๆ ตรง ๆ คงไม่ได้เงินทอง จึงมีกิลบายเช่นประชุมอาจารย์วิปัสสนาแล้วทำการปลุกเสกพระเครื่องบ้าง ทำพิธีรีตองอื่น ๆ บ้าง ชาวบ้านที่โง่ก็ชอบใจเพราะตนได้รับอะไร ๆ ที่เป็นวัตถุ ความพันทุกข์ที่แท้จริงไม่ได้ถึงเลย ยังอยู่ในรูปของ **สีลัพพตปรามาส (ความมงมงาย)** อยู่นั่นเอง ที่ร้ายไปกว่านั้น คือ บางคนเกิดความเข้าใจเขวว่าวิปัสสนาเป็นวิธีการล้างสมองแบบคอมมิวนิสต์ ไปเลยก็มี

ข้าพเจ้าใคร่ที่จะอ้างข้อความจากหนังสือพิมพ์ชาวไทย ฉบับที่ ๓๐๘๔ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๓ ได้ลงข่าวเกี่ยวกับการ

จงเตือนตนด้วยตนเอง

จงพิจารณาตนด้วยตนเอง

คุ้มครองตนได้ มีสติรอบคอบ

จักอยู่เป็นสุข

พุทธทวณะ

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

ปาฐกถาของสมาคมค้นคว้าทางจิตแห่งประเทศไทย ที่สำนักงานของสมาคม ณ วัดมกุฏกษัตริยาราม พระนคร ผู้ปาฐกถาทั้ง ๓ ท่านที่หนังสือพิมพ์อ้างถึงอาจเป็นผู้คงแก่เรียนในบางสาขา ข้าพเจ้าจึงยังไม่ปลงใจเชื่อเสียทีเดียวว่าท่านทั้ง ๓ นั้นจะปล่อย “ความโง่ง” ออกมาในท่ามกลางคนฟัง เกรงอยู่เหมือนกันว่าคนข่าวอาจบันทึกมาผิด ๆ ก็เป็นไปได้

แต่ถ้าผู้กล่าวได้กล่าวอย่างนั้นจริง ๆ ก็นับว่าเป็นการกล่าวผิดจากหลักธรรมะ จำเป็นที่ข้าพเจ้าจักต้องกล่าวแก้ในนามของผู้เป็นทาสของพระรัตนตรัย เมื่อเห็นว่าจะมีอะไรผิด ๆ ทำให้สังขรณ์ต้องเศร้าหมองแล้ว เราผู้เป็นศิษย์ของบรมครูต้องกล่าวแก้กันตามสมควร เพื่อทำความเข้าใจผิดให้กลายเป็นความเข้าใจถูก

ข้าพเจ้ามิได้มีเรื่องโกรธเคืองเป็นการส่วนตัว กับท่านทั้ง ๓ ข้าพเจ้ามิได้รู้จักท่านเหล่านั้น แต่สงสารท่านเหล่านั้นที่มีความเข้าใจผิดบางประการเกี่ยวกับวิปัสสนา จึงต้องขอร้องแก้ท่านทั้ง ๓ ไว้ ณ ที่นี้ด้วย ถ้าหากคำพูดของข้าพเจ้าจักกระทบกระเทือนใจของท่านบ้าง ข้าพเจ้าจะอ่านข้อความจากหนังสือพิมพ์ให้ท่านทั้งหลายได้ฟังก่อน มีจำหน้าใด ๆ ว่า :-

“สองแพทย์วิตก สอนวิชาฝึกจิต” (แล้วมีข้อความต่อไปว่า) เมื่อเวลา ๑๔ น. วันอาทิตย์ที่ ๓๑ เดือนก่อน สมาคมค้นคว้าทางจิตแห่งประเทศไทยได้เชิญนายแพทย์เชียร ศิริยานนท์ นายแพทย์มาลา ศีตะจิตต์ และ พ.ต.อ.ชลอ อุทกภาชน์ แห่งกรมตำรวจ

๕ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๕

มาแสดงปาฐกถาเรื่อง “การล้างสมอง” (อ่านข้ามไปตอนที่เกี่ยวกับวิปัสสนา)

นายแพทย์เชิธร ศิริยานนท์ กล่าวว่า “การล้างสมองด้วยวิธีปฏิรูปทางจิตใจขณะนี้ เมืองไทยมีสำนักวิปัสสนากรรมฐานอยู่หลายสำนักทั่วประเทศไทย ชาวพุทธจำนวนมากซึ่งปรารถนาความสุขทางจิต ได้สละเวลาไปนั่งบำเพ็ญทางจิตกันมาก ครูฝึกมีทั้งคนไทยและต่างประเทศ (พม่า) การฝึกจิตนั้นคือสะกดจิตตัวเองให้อยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่น พร้อมทั้งจะเลิกถอนความเชื่อมั่นเดิม ๆ แล้วบรรจุหรือรับไว้ซึ่งความเชื่อมั่นใหม่ ๆ ไม่ว่าจะผิดหรือถูกก็ตาม ข้อนี้หน้าเป็นห่วงมาก เพราะบางสำนัก (วัดมหาธาตุ) ที่สอนวิชาฝึกจิตนั้นก็ ได้มีครูบาอาจารย์ที่ผ่านค่ายคอมมิวนิสต์มาแล้ว”

ต่อมานายแพทย์มาลา ศีตะจิตต์ ได้ลุกขึ้นมากล่าวสนับสนุนอย่างสั้น ๆ ว่า “ที่นายแพทย์เชิธรได้แสดงมาแล้วนั้นเป็นข้อเท็จจริงที่เมืองไทยกำลังเผชิญอยู่ เฉพาะด้านเยาวชนนั้นรัฐบาลกำลังเร่งรัดปราบยาเสพติดแล้ว แต่ทางด้านผู้ใหญ่ซึ่งถูกล้างสมองโดยสำนักวิปัสสนาบางสำนักนั้น ยังหาได้มีใครทราบหรือป้องกันกำจัดแต่ประการใดไม่ จึงควรจะได้รับรู้ไว้เสียบ้าง”

คนสุดท้ายคือ พ.ต.อ.ชลอ อุทกภาชน์ กล่าวว่าตนเองได้ศึกษาค้นคว้าทางจิตมา ๓๐ ปีแล้ว ศึกษาทั้งฝ่ายพุทธ พราหมณ์และดาราฝรั่งมาหลายเล่ม มีความรู้ในลักษณะแห่งจิตของมนุษย์มากพอควร แต่ที่จะกล่าวในที่นี้ขอพูดเฉพาะการล้างสมองที่คอมมิวนิสต์กระทำ

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

ต่อผู้ใหญ่ในเมืองไทย คือการปฏิรูปทางจิตใจ ได้แก่สำนักวิปัสสนากรรมฐานบางสำนัก

พ.ต.อ.ชลอ ได้กล่าวถึงหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งพระมหามหัทธพงศาจารย์ แห่งวัดมหาธาตุแต่งขึ้น มีข้อความตอนหนึ่งว่า “แม้แต่โซเวียตรัสเซียและจีนแดงในปัจจุบันนี้ ก็ยังไม่ถึงแก่นแท้ของลัทธิของคอมมิวนิสต์ เพราะลัทธิคอมมิวนิสต์นั้นก็คือพระพุทธศาสนาของเรานี่เอง”

พ.ต.อ.ชลอ กล่าวต่อไปว่า “นี่แหละเป็นหนังสือที่มหามหัทธพงศาจารย์แต่งขึ้นไว้ และวัดมหาธาตุก็เป็นวัดวิปัสสนาที่ใหญ่โตมากแห่งหนึ่ง น่าวิตกเพียงไรถ้าขณะที่คนเรากำลังสะกดจิตตัวเอง แล้วมีใครเอาคำกล่าวข้างต้นของมหามหัทธพงศาจารย์ไปกล่าวให้ฟัง การล้างสมองด้วยวิธีเช่นนี้กระทำได้ง่ายดายที่สุด และคนนั้น ๆ จะเชื่อมั่นไปจนตายว่าคอมมิวนิสต์คือพุทธศาสนา นี่คือการล้างสมองที่น่ากลัวยิ่ง” (หมดข้อความจากหนังสือพิมพ์เพียงเท่านี้)

จากข้อความที่ได้อ่านให้ท่านฟังแล้วนี้ จะเห็นได้ว่าผู้แสดงปาฐกถาทั้ง ๓ ท่านมีความเข้าใจไขว้เขวเป็นอย่างมาก ในเรื่องวิปัสสนา จึงใคร่ขอทำความเข้าใจเพื่อให้ท่านทั้งหลายได้รู้ความจริงเสียบ้างว่าเป็นอย่างไร

ประการแรก คือเรื่อง การล้างสมอง ความจริงในทางพุทธศาสนานั้นมีวิธีการล้างใจคนให้สะอาดปราศจากกิเลส และเป็นการล้างที่หมดจดจริง ๆ ล้างจนไม่มีอะไรจะถือจะยึดต่อไป ส่วนการล้าง

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

ของนักการเมืองนั้น (จะเป็นนักการเมืองในระบบไหนก็ตาม) ยังใช้กิเลสเป็นเครื่องดำเนิน คือเอากิเลสล้างกิเลส เหมือนเอาน้ำโคลนล้างซีโคลนอยู่นั่นเอง จัดเข้าในพวกกิเลสสาธิตไปเลย เมื่อต้องการให้คนเป็นอย่างใดเขาก็ใช้อุบายชวนเชื่อโดยวิธีต่าง ๆ จนคนทั้งหลายเห็นจริงทั้งแนวเก่ามายึดแนวใหม่ต่อไป จึงมิใช่เป็นการล้างสมองที่แท้ สู้แบบ สจิตตปริโยทปน...จงทำจิตของตน ให้ขาวบริสุทธิ์ของพระพุทธเจ้าไม่ได้เลย

ปัญหาต่อไปก็คือ การทำวิปัสสนาเป็นภัยแก่ผู้ทำหรือไม่ ข้อนี้ผู้ปาฐกถาทั้ง ๓ เข้าใจว่าวิปัสสนาคือการสะกดตนเองให้เป็นคนครึ่งหลับครึ่งตื่น จึงเขวกันใหญ่ อันคนที่อยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่นนั้นมีสภาพแบบคนฝัน ทำอะไรแล้วก็จำไม่ได้

เมื่อข้าพเจ้าเป็นเด็กได้เคยเห็นการเล่นในฤดูสงกรานต์อย่างหนึ่งของทางปักข์ใต้ คือเล่น“เขี้ยว” วิธีเล่นคือเอาคนมาคนหนึ่ง (โดยมากเป็นคนที่ไม่ค่อยจะเต็มบาท) เขาให้นั่งยัดเท้าแล้วเอาผ้าขาวม้าคลุมหัว มีคนดึงผ้านั้นข้างหน้าเขาคนหนึ่ง ข้างหลังเขาคนหนึ่ง แล้วคนทั้งสองก็ดึงผ้าผืนนั้นทำให้คนที่นั่งเอนไปเอนมา พร้อมกับคนข้างเคียงหลายคนกล่าวเป็นบทร้องว่า “ข้างเอ๋ยข้าง ซ้างกินเต่าร้าง ซ้างกินไม้ไผ่ ลงไว ๆ เกิดเว้ยนางข้าง” ว่าไปพลางดึงผ้าไปพลาง คนนั้นก็ถูกสะกดจิตเกิดอาการง่วง มึนหัว สឹมตัว จำอะไรไม่ได้ ได้ยินแต่คำว่าข้าง ๆ ๆ รูปร่างของข้างและกิริยาของข้างก็เกิดขึ้นใน

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

ห้วงนึกของเขา ไม่นานเท่าใดเขาก็ลุกขึ้นเดินทำท่าเหมือนช้าง ประเดี้ยวเดียวก็ล้มนอนด้วยความเหนื่อย พอหายเหนื่อยแล้วเขาจะถามเพื่อนว่าเมื่อตะกี้นี้ได้ทำอะไรไปบ้าง เขาจำไม่ได้เพราะไม่มีความรู้สึก นี่คือการสะกดจิตให้เป็นคนครึ่งหลับครึ่งตื่น

พวกที่มาปฏิบัติที่วัดมหาธาตุนี้ บางคนบังคับจิตสั่งตนเองให้นั่งตัวแข็งได้ เวลานั่งตัวแข็งก็ไม่รู้สึกเหมือนกันว่า มีอะไรเกิดขึ้นแก่เขา บ้าง หามแก่ไปทิ้งน้ำแกก็ไม่รู้สึกตัว คนแบบนี้ใครจะพูดอะไรให้ฟังก็ไม่รู้เรื่อง คนเราจะถูกใครชักจูงไปทางไหนนั้นต้องพูดกันได้เรื่อง และพูดกันนาน ๆ จนเขาปลงใจเชื่อในเรื่องนั้น ๆ อีกอย่างหนึ่งสำนักวิปัสสนาของเมืองไทย ยังไม่เคยมีครูอาจารย์คนใด ที่ได้เคยผ่านค่ายคอมมิวนิสต์มาเลย มหามันส์ก็ไม่เคยเรียนวิปัสสนา และไม่เคยเป็นครูสอนวิปัสสนาเหมือนกัน

ที่มหามันส์กล่าวว่า “คอมมิวนิสต์นั้นแท้จริงก็คือ พระพุทธศาสนาของเราเอง” ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะเขียนนี้อยู่ในหนังสืออะไร ถ้าหากเขียนจริงตามนี้ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าขอบอกว่า คอมมิวนิสต์ไม่เหมือนกับพระพุทธศาสนา และพุทธศาสนาก็ไม่เหมือนกับคอมมิวนิสต์ ขออย่าได้เอาทองคำไปเปรียบกับตะกั่วเลย ขออย่าได้ดึงพระพุทธเจ้าผู้หาบุคคลใดเปรียบมิได้ มาเคียงกับคาร์ลมาร์กซ์ ผู้เป็นแต่นักปฏิวัติในทางเศรษฐกิจเลย คำสอนทางพุทธศาสนาเป็นไปเพื่อความสะอาด

สติ เป็นเครื่องต้นในโลก

สติ เป็นสิ่งที่ต้องใช้ทุกเมื่อ

ความสุขอยู่ไม่ไกล ถ้าใจมีสติ

พุทธทวณะ

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

สว่าง สงบของจิตใจ แต่ของคอมมิวนิสต์เป็นไปเพื่อความไม่มีช่องว่าง
ในสังคม โดยอาศัยการบังคับ การฆ่ากัน ฯลฯ

คำว่า “วิปัสสนา” นั้น หมายถึงความเห็นแจ้งตรงต่อ
สภาวะธรรมที่เป็นจริงของสิ่งต่าง ๆ ถ้าพูดถึงงานก็หมายถึงธุรกิจ
ที่ภิกษุต้องเรียนต้องปฏิบัติ ฉะนั้น การศึกษาหรือปฏิบัติในเรื่องของ
วิปัสสนาที่ถูกต้องจึงไม่มีอะไรที่จะจูงใจคนให้หันไปสู่ความหลงผิด
เป็นอันขาด

การสะกดจิตก็มีใช้เรื่องของวิปัสสนาที่แท้ แต่เป็นเรื่อง
ของวิปัสสนาปลอม วิปัสสนาที่แท้ต้องเป็นสมาธิเพื่อให้เกิด
ความเห็นแจ้งตามที่เป็นจริงในสิ่งทั้งปวง จนเราประพฤติ
ปฏิบัติไม่ผิดในสิ่งทั้งปวง จนไม่เกิดทุกข์เกิดโทษอะไรขึ้นมา
เป็นการกระทำให้เกิดสติปัญญา ถึงขั้นที่จะเห็นความจริงว่า
สิ่งทั้งปวงไม่ควรยึดมั่นถือมั่น อันเป็นหลักสูงสุดของพระ
พุทธศาสนา

เรื่องเกี่ยวกับวิปัสสนานี้ชาวบ้านอาจเข้าใจเขาไปได้ เพราะพวก
ครูบาอาจารย์ทั้งหลายก็มีใจไม่ค่อยสะอาด เวลาสอนศิษย์ก็สอนกัน
อย่างเขว ๆ นอกทาง เช่นก่อนทำก็ต้องมีพิธีขึ้นครู ต้องมีของนั้น
ของนี่ไปให้ครู ต้องทำในวันนั้นวันนี้ เขาไปเอาลัทธิภายนอกเข้ามา
ปะปน ทำอะไร ๆ กลายเป็นพิธีการไปหมด

ความจริงในเรื่องของการเจริญภาวนานั้น ไม่มีพิธีอะไร นอก
จากรียนให้เข้าใจหลักที่ตนจะนำไปปฏิบัติ เมื่อรู้แล้วก็ลงมือปฏิบัติ

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

กันเลยทีเดียว เมื่อใดก็ได้ เพราะธรรมะ เป็นอกาลิก ไม่ประกอบด้วยเวลา ทำได้เสมอไป แต่เพราะความขลาดความกลัวผลบางอย่าง อาจารย์จึงหาอุบายปลอบใจลูกศิษย์ เรื่องไม่เหมาะจะเกิดขึ้นในวงการภavana วิปัสสนาจึงได้เสียชื่อไปและกลายเป็นคนเสียสติไปก็มาก

อนึ่ง ควรจะเข้าใจเสียด้วยว่า ตัววิปัสสนานี้ขึ้นอยู่กับตรงรู้เห็นตามเป็นจริงว่า สิ่งทั้งหลายไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา เป็นการเห็นทางใจ เห็นอย่างแบบรู้ชัดตามเป็นจริง ในสิ่งนั้น ๆ แล้วใจมันก็เบื่อ เพราะมองเห็นว่าไม่มีอะไรที่น่าเอาน่าเป็น น่ามี มันล้วนแต่เป็นมายา เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เท่านั้นเอง

ถ้าเห็นชัดตามแบบนี้ก็เรียกว่าได้วิปัสสนาญาณหรือเห็นธรรม คือเห็นความไม่เป็นสาระของสิ่งทั้งปวง นี่คือวิปัสสนาตามแบบของพระพุทธเจ้าที่ถูกต้องแบบเดียว

เรื่องของวิปัสสนาควรมีแบบเดียว ผลก็ควรมีอยู่อย่างเดียว มิใช่มีกันมากมายจนเป็นของวัดนั้นบ้างวัดนี้บ้าง ของไทยบ้าง ของพม่าบ้าง ของอาจารย์โน้นบ้างอาจารย์นี้บ้าง ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องเหลวและก่อให้เกิดความไม่เห็นแจ้งในธรรม วิธีการเบื้องต้นอาจแตกต่างกันบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่จุดหมายปลายทางก็อยู่ที่ความไม่ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งทั้งปวง หามืออะไรนอกไปจากเรื่องนี้ไม่ จึงควรเข้าใจเนื้อแท้ของเรื่องนี้ไว้ จะได้ไม่ถูกคนหลอกให้หลงต่อไป

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

นักวิปัสสนาทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน ถ้ายังไม่เห็นชัดเจนไปว่า สิ่งทั้งปวงไม่ควรยึดมั่น ท่านก็ยังไม่ถึงจุดหมายปลายทางที่ท่านจะมุ่ง จะเข้าใจถึง ใจของท่านยังกลับกลอกแบบปุถุชนอยู่ อาจเห็นโลกน่า อยู่น่าเป็นขึ้นมามากเมื่อใดก็ได้ เราจึงได้ข่าวว่าอาจารย์วิปัสสนาได้ ลาสมณเพศไปอยู่กับผู้หญิงเสียแล้ว ถ้าได้ถึงจุดหมายของวิปัสสนา แล้ว เขาจะไม่ออกไปคลุกฝุ่นเป็นอันขาด

คำที่ว่า คนนั้น “สำเร็จ” คนนี้สำเร็จ ก็เป็นคำที่ไม่ควรนำมา ใช้ชี้ชีวิตของใคร ๆ เป็นอันขาด เพราะผู้ชี้และผู้ถูกชี้เองก็เป็นเพียง “นักเดินทางที่มีได้ถึงจุดหมาย” การ “ถึง” หรือ “ไม่ถึง” นั้นมิใช่ เรื่องที่คนอื่นจะบอกกันได้ แต่ความรู้สึกของตนจะบอกเองว่าตนได้ พบรสของวิปัสสนาแล้วหรือยัง ขณะใดที่รูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสอันใด มาถูกต้องประสาทของตนเข้า ตนรักษาความคงที่ของจิตใจไว้ได้หรือไม่ ถ้ายังไหวไปตามอารมณ์นั้น ๆ ก็แสดงว่าใจของท่านยังเห็นอะไร เป็นตัวตน เป็นของของตน ยังไม่ได้ผลของวิปัสสนา แต่อย่าได้ท้อถอย จงก้าวต่อไป วันหนึ่งท่านก็จะถึงจุดที่ท่านต้องการ และอย่าอยากจะ ถึงจุดที่ท่านต้องการ ขอเพียงให้ทำโดยไม่อยากจะเป็นอะไร เมื่อท่าน ไม่ต้องการมีอะไรเป็นอะไร จิตของท่านก็จะพ้นจากความยึดมั่น ถือมั่น นั่นแหละเป็นตัววิปัสสนาที่พระพุทธศาสนาต้องการ

อันบุคคลผู้ได้อบรมใจในทางภาวนา จนกระทั่งเกิด ปัญญาให้เห็นตามเป็นจริงขึ้นในใจของตนแล้ว ปัญญาตัวนั้น ย่อมทำลายอุปาทานหรือความยึดมั่นถือมั่นให้ออกจากใจ

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

ได้ คือทำลายความเห็นดีเห็นงามในกามคุณ เห็นงามเป็นดังหัวผี เป็นดังลูกศรคอยเสียบแทงก่อให้เกิดทุกข์ตลอดเวลา

ความพอใจยินดีในกามคุณจะหายไปเพราะเห็นถูกต้องตามเป็นจริงว่าสิ่งนั้น ๆ ไม่มีสาระ ความคิดเห็นประเภทผิด ๆ นอกแนวทางของพุทธศาสนามีอยู่อย่างใด ผู้ได้วิปัสสนา ก็“ละ”ความเห็นผิดนั้นได้อย่างเด็ดขาด

ความเชื่อแบบเหลวไหลต่าง ๆ เช่นเชื่อศาลพระภูมิเคยเป็นหมอตั้งศาลพระภูมิ เชื่อฤกษ์งามยามดี เชื่อพิธีรีตองหรืออะไรอย่างอื่น ๆ อันเป็นประเภทมงคลตื่นข่าว เป็นเรื่องของความมกมายอันไม่ทำตนให้พ้นทุกข์ได้ ก็เลิกสละไป ถ้ายังเชื่อ ยังกระทำอยู่ แม้ใครจะโฆษณาว่าได้เรียนพุทธศาสนามา ๓๐ ปีแล้ว เขาก็ยังเป็นแต่เพียงนักเรียนโง่ ๆ เขาหาได้เคยทดลองกระทำตามแนวที่ถูกต้องไม่ พระพุทธเจ้าเรียกคนประเภทนี้ว่า “โมฆบุรุษ”

อุปาทานชั้นที่สำคัญที่สุดคือความยึดถือว่ามีตัวตนจะหายไป เพราะวิปัสสนาทำให้มองเห็นชัดว่าทุกสิ่งทุกอย่างว่างเปล่าจากการมีตัวหรือมีอะไรเป็นของตัว แล้วจะเข้าไปยึดถือตรงไหนกันเล่า วิปัสสนาย่อมช่วยทำให้พ้นจากความเห็นแก่ตัวจัดได้อย่างนี้

เมื่อพ้นจากความเห็นแก่ตัวจัดแล้ว จิตก็ว่างจากความยึดมั่นถือมั่นโดยสิ้นเชิง นี่คือผลของการวิปัสสนาที่ถูกต้อง

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

ถ้าผิดไปจากนี้ก็คือนักวิปัสสนาปลอม นักวิปัสสนาการค้า
หาเงิน

ปัญหามีต่อไปว่าเมื่อเราเห็นว่าวิปัสสนาเป็นสิ่งที่ดีมีประโยชน์
แก่ชีวิตของตนแล้ว เราควรจะทำวิปัสสนาเมื่อไหร่กันเล่า ข้าพเจ้าใคร่
ขอแนะนำว่าทำได้ทันที ทำที่ใด ๆ ก็ได้ไม่จำกัด ขออย่างเดียวเพียงให้
รู้ว่ากิจที่ตนจะทำนั้น ทำกันอย่างไร การเข้าหาครูบาอาจารย์ที่ดี ๆ
ก็เป็นสิ่งจำเป็นเหมือนกัน แต่ขอให้ถือว่าครูเป็นแต่เพียงกัลยาณมิตร
คือเป็นผู้แนะนำในขณะปฏิบัติเท่านั้น อย่าคิดว่าครูจะทำอะไรให้แก่
ตนไปหมดทุกอย่าง การทำตนให้พ้นทุกข์เป็นหน้าที่ของเราเองโดย
เฉพาะ

ผู้ปฏิบัติอาจสงสัยอีกว่า การปฏิบัติวิปัสสนานั้นมีต้องไปอยู่วัด
ไปอยู่ห้องเล็ก ทำกันเป็นเดือนๆ อย่างนั้นหรือ เรื่องนี้สุดแต่เวลา
และการทำงานของท่าน ถ้าหากท่านมีเวลาเหลือเพื่อท่านก็ไปทำในรูป
เช่นนั้นได้ ถ้าท่านมีเวลาน้อยก็ไม่จำเป็น ท่านอาจใช้ **สมาธิตาม
ธรรมชาติ** ที่ทุกคนมีอยู่แล้วนั้นคิดค้นในเรื่องอะไร ๆ ที่ควรคิด
เช่นหัดพิจารณาให้เห็นว่าอะไร ๆ มันก็ไม่เที่ยง คิดไปนึกไปเพื่อให้
เห็นความจริง

ขอให้จำคำที่ว่า “**วันคืนของนักภาวนา คือ วันคืนแห่ง
การคิดค้น**” ใจของคนชอบทำงาน ชอบคิด ชอบค้นอยู่ตลอดเวลา
แต่มันคิดในเรื่องที่มันชอบ อันนำความยุ่งยากมาสู่ชีวิต เราหาเรื่อง
ให้มันคิดใหม่ ให้มันคิดเสมอว่ารูปไม่เที่ยง เวทนาไม่เที่ยง สัญญาไม่

ปัญญา เป็นแสงสว่างในโลก

ปัญญาประเสริฐกว่าทรัพย์

ชีวิตที่เป็นอยู่ด้วยปัญญา ประเสริฐที่สุด

พุทธวจนะ

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

เที่ยง สัจจะไม่เที่ยง วิญญูณไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตาอย่างไร คิดไปนึกไป เอาสิ่งนี้มาเป็นงานของใจตลอดเวลา ใจของท่านก็มีงานทำอย่างไม่หยุดยั้งติดต่อกันอยู่เสมอ ๆ ท่านก็จะพบได้ด้วยตัวของท่านเองว่ามีผลอะไรเกิดขึ้นบ้าง เพราะการปฏิบัติธรรมเป็นเรื่องเฉพาะตนใครทำจริง คนนั้นก็ได้รับผลจริงโดยไม่ต้องไปฟังใคร ๆ

วิปัสสนาของพระพุทธศาสนาที่แท้ จึงไม่ใช่เรื่องของ การสะกดตัวเองให้เป็นคนครึ่งหลับครึ่งตื่น หรือนั่งตัวแข็งเหมือนท่อนไม้ แต่เป็นคนตื่นอยู่ตลอดเวลา ตื่นอยู่ด้วยสติสัมปชัญญะและปัญญา อย่างนี้ใครจะมาพูดอะไรให้ฟังก็ไม่สามารถจูงเขาไปในทางที่ผิดได้เลย เพราะนักวิปัสสนานั้นเขาคิดกันแต่ปัญหาเรื่องจะทำตนให้พ้นทุกข์

ส่วนปัญหาการเมืองหรือการเศรษฐกิจจะอะไรนั้น เขาหาได้คิดกันให้รทสมองไม่ ถ้าใครได้ศึกษาได้ปฏิบัติวิปัสสนาที่ถูกต้องแล้ว เขาจะเป็นคนที่มีความคิดเห็นในทางที่ถูกต้องอยู่ตลอดเวลา

จึงใคร่ขอให้ท่านทั้งหลายได้เข้าใจกันเสียใหม่ อย่าได้หวาดกลัววิปัสสนากันเลย เพราะการล้างสมองของวิปัสสนานั้นทำให้เขาสบายใจ หมดกิเลส หมดความเห็นแก่ตัวอย่างแท้จริง

การทำวิปัสสนาจึงมิใช่เป็นโทษแก่การพัฒนาบ้านเมือง ไม่เป็นเช่นยาเสพติดทั้งหลายที่หมอ ๆ กลัวกันหรอก

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

เพราะธรรมะในพุทธศาสนานั้น ยิ่งศึกษา ยิ่งปฏิบัติมากขึ้นเท่าใด ก็จะได้รับความเป็นอิสระแก่ตนเองมากขึ้นเท่านั้น

ที่พวกคอมมิวนิสต์ทั้งหลายเขาชอบกล่าวว่าศาสนาเป็นยาเสพติดและให้โทษนั้น หากได้มีพุทธศาสนารวมอยู่ด้วยไม่ พระพุทธศาสนาได้สอนให้ใครติดสวรรค์ฯ แต่สอนให้ปล่อยวางทุกสิ่งที่ทำให้ตนต้องตกเป็นทาสของมัน

ท่านทั้งหลายจึงควรใช้วิชาวิปัสสนาของพระพุทธศาสนาแก้ไขปัญหาในชีวิตประจำวันของท่านเถิด แล้วท่านจักมีชีวิตแห่งเสรีภาพอย่างแท้จริง ซึ่งไม่มีศาสนาใดลัทธิใดจักมอบให้แก่ท่านได้เลย

ก่อนจะจบ ข้าพเจ้าใคร่ขอบอกข้อแตกต่างระหว่างพุทธศาสนากับศาสนาอื่น ๆ สักเล็กน้อย คือ :-

๑. ศาสนาอื่น ถือว่ามีพระเจ้าเป็นผู้สร้างโลกสร้างมนุษย์ และบันดาลให้เป็นไปตามพระประสงค์

พระพุทธศาสนา มิได้พูดถึงเรื่องนี้ เพราะเห็นว่ามีใช่เป็นความจริงและไม่เป็นทางแก้ทุกข์ได้

๒. ศาสนาอื่น บอกว่า ผู้สอนมาจากพระเจ้าในฐานะเป็นพระบุตรบ้าง เป็นผู้แทนบ้าง เป็นอวตารลงมาสอนคนในโลกบ้าง

พระพุทธเจ้า ไม่อ้างว่าเป็นเช่นนั้น ท่านเป็นมนุษย์ธรรมดา มีพ่อแม่ผู้ให้กำเนิด มีความเป็นอยู่อย่างคนสามัญ แต่ภายหลังทรง

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

เพื่อหน่วยความเป็นอยู่เช่นนั้น จึงสละความสุขส่วนโลกก็ยกไปบวช ต่อมาก็ได้เป็นพระพุทธเจ้า

๓. ศาสนาอื่น ถือว่ามี καρดลใจจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ผู้สอนจึงได้ ธรรมะมาสอนคน

พระพุทธศาสนา ถือว่าบรรดาความรู้ความเข้าใจทั้งหลายก็ เกิดมาจากการศึกษาค้นคว้าของเราเองทั้งนั้น มนุษย์ทุกคนจึงมี โอกาสดับทุกข์ได้ด้วยตนเอง

๔. ใน ศาสนาอื่น สอนว่าสุขและทุกข์เกิดมาจากการบันดาล ของเทวดาหรือพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

แต่ พระพุทธศาสนา บอกว่าการกระทำของเราเองจะสร้าง อนาคตให้แก่ตัวของเราเอง ไม่มีใครบันดาล ใครทำดีได้ดี ใครทำชั่ว ได้ชั่ว ใครทำอย่างไรก็ได้ผลเป็นอย่างนั้น ห้ามใครสอดแทรกเข้ามา เกี่ยวข้องกับการกระทำของตนไม่ ความทุกข์ต่าง ๆ หรือความพ้นทุกข์ ก็เกิดจากการกระทำของตนเองเท่านั้น ไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อะไรมา บันดาล

๕. ใน ศาสนาอื่น มีพิธีการอันวอนขอร้องจากเทพเจ้าให้มา ช่วยตน

แต่ พระพุทธศาสนา ไม่มีพิธีอันวอนอย่างไรเลย พุทธศาสนา มีแต่เรื่องการศึกษาและปฏิบัติให้ได้ผลตามที่ตนศึกษามาเท่านั้น พิธีรีตองต่าง ๆ ไม่มีในพุทธศาสนา

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

๖. บางศาสนา เขาถือว่ารูปเคารพเป็นตัวแทนของศาสดาของเขา

แต่ ชาวพุทธ ถือว่าพระพุทธรูปเป็นภาพเตือนใจให้ระลึกถึงความกรุณา ความบริสุทธิ์ และปัญญาของพระพุทธรองค์ แล้วนำเอาความดีนั้นมาใส่ตน เรียกว่าตนมีพระอยู่ในใจ

๗. ชาวพุทธแท้ย่อมถือว่าพระรัตนตรัยประเสริฐกว่าสิ่งใด ๆ ชาวพุทธจึงไม่ทำการกราบไหว้เทวดาผีสงนางไม้หรือพระภูมิ ตลอดถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ที่คนมักนึกไปว่ามีอยู่ในโลกนี้ ใครไปไหว้สิ่งเหล่านั้นเข้าก็ขาดจากพระรัตนตรัยและไม่ใช่พุทธบริษัท เพราะพุทธบริษัทต้องเชื่อมั่นในพระรัตนตรัยเท่านั้น

๘. ชาวพุทธเชื่อในการทำดีของตนอย่างมั่นคง จึงไม่จำเป็นต้องถือฤกษ์ยาม ดวงดาวและพิธีไสยศาสตร์ต่าง ๆ อันเป็นเรื่องนอกแนวทางของพุทธศาสนาซึ่งพระพุทธเจ้าห้ามไว้

๙. พระธรรมเป็นคำสอนที่ทำให้คนให้ตื่นจากความโง่เขลาหรือความหลงผิด เราชาวพุทธจึงควรเป็นคนฉลาด ใช้แต่เหตุผลและสติปัญญาตลอดเวลา ไม่ใช่มีแต่ศรัทธาเชื่ออย่างงมงาย

ในที่สุดนี้ ขอให้ธรรมะจงล้างความสกปรก คือความเห็นผิดและการกระทำผิด ๆ ของชาวพุทธให้หายไป จงพ้นจากความเขลา ความหลง จงได้หันมานับถือพระพุทธพระธรรม พระสงฆ์โดยประการเดียว

๙ พระพุทธศาสนาที่แท้ ๙

การสิ้นเชิงมชี รตนามนต์ เสี่ยงตายด้วยวิธีการต่าง ๆ
จงหายไปจากผืนแผ่นดินไทย

ขอให้อาจารย์เสกพระเครื่องรางทั้งหลาย จงได้เสกคน
ให้เป็นคนดีที่มีพระในใจ มิใช่มีพระห้อยคอแต่เมาเข้าถึง
เย็น

ขอให้พวกมิจฉาทิกฎฐิทั้งหลายจงกลับกลายเป็นคน
มีความเห็นชอบตามทำนองคลองธรรม

นี่เป็นพรของข้าพเจ้า มอบให้แก่ท่านทั้งหลาย ตามทัศนะของ
พระพุทธศาสนาที่บริสุทธิ์ ไม่มีสิ่งโสโครกสกปรกใด ๆ เจือปน ขอ
ท่านทั้งหลายจงรับเอาพรนี้ไปปฏิบัติ ตามทางของพระพุทธองค์เถิด

แต่พระอะไร ๆ หรือไม่ว่าจะเป็นของใคร มันศักดิ์สิทธิ์
เป็นจริงไปไม่ได้ถ้าผู้รับพรคนนั้นไม่ประพฤติตนเป็นคนดีมี
ศีลธรรม หรือไม่ปฏิบัติตามคำสอนในศาสนาของตน ๆ การ
ปฏิบัติธรรมจึงเป็นพรอันประเสริฐสุด ที่เราไม่ต้องเที่ยวไป
แสวงหาจากที่ใด ๆ ให้ลำบากไปเปล่า ๆ ขอให้ท่านเข้าใจ
ไว้เป็นประการสุดท้ายด้วย.

ผู้มีคามเพียรมั่นคง มีชีวิตอยู่วันเดียว

ประเสริฐกว่าชีวิตตั้งร้อยปี

ของผู้เกียจคร้าน

ไร้ความเพียร

พุทธทวณะ

❀ ขอให้ธรรมะจงล้างความสกปรก คือ
ความเห็นผิดและการกระทำผิด ๆ ของชาว
พุทธให้หายไป จงพ้นจากความเขลา
ความหลง จงได้หันมานับถือพระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ โดยประการเดียว

❀ การสิ้นเชิงมชี่ รตนน้ำมนต์ เสี่ยงหาย
ด้วยวิธีการต่าง ๆ จงหายไปจากผืนแผ่นดิน
ไทย

❀ ขอให้อาจารย์เสกพระเครื่องรางทั้ง
หลาย จงได้เสกคนให้เป็นคนดีที่มีพระ
ในใจ มิใช่มีพระห้อยคอแต่มาเช่าถึงเย็น

❀ ขอให้พวกมิจฉาภิภูริทั้งหลายจงกลับ
กลายเป็นคนมีความเห็นชอบตามทำนอง
คลองธรรม

ปัญญาหนักอก